

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Segon període

Sèrie C - Número 66
27 d'abril de 2011

Comissió de Cultura i Llengua

Presidència de l'l. Sr. Carles Puigdemont i Casamajó

Sessió núm. 4

SUMARI

Sessió informativa i compareixença
acumulades del president del Consell Nacional de la Cultura
i de les Arts (tram. 359-00004/09 i 357-00034/09) p. 3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallot Traductors Associats · Impres a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 4

La sessió s'obre a les deu del matí i nou minuts. Presideix Carles Puigdemont i Casamajó, acompanyat del vicepresident, Jaume Domingo i Planas, i del secretari, Esteve Pujol Badà. Assisteixen la Mesa els lletrats Esther Andreu i Fornós i Francesc Pau i Vall.

Hi són presents els diputats Marta Alòs Lòpez, Joan Morrell i Comas, Àngels Ponsa i Roca, M. Glòria Renom i Vallbona i Joan Maria Sardà i Padrell, pel G. P. de Convergència i Unió; Joan Ferran i Serafini, Consol Prados Martínez i Montserrat Tura i Camafreita, pel G. P. Socialista; Àlícia Alegret Martí, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Dolors Camats i Luis, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Pere Bosch Cuenca, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Antoni Strubell i Trueta, pel S. P. de Solidaritat Catalana per la Independència.

Assisteix a aquesta sessió el president del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts, Francesc Guardans i Cambó, acompanyat dels vicepresidents Manuel Forcano Aparicio i Pilar Parcerisas i Colomer.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sessió informativa de la Comissió de Cultura i Llengua amb el president del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts per a informar sobre l'activitat del consell (tram. 359-00004/09). Francesc Guardans Cambó, president del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts. Comissió de Cultura i Llengua. Sessió informativa.

2. Compareixença de Francesc Guardans, president del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts, davant la Comissió de Cultura i Llengua per a informar sobre el desplegament de les activitats que es duran a terme durant el seu mandat (tram. 357-00034/09). Comissió de Cultura i Llengua. Compareixença.

El president

Si els sembla, començaríem la sessió de la Comissió de Llengua i Cultura amb la compareixença del president del Conca, el senyor Francesc Guardans, a qui aprofito per saludar. *(Pausa.)*

Abans, la senyora Consol Prados vol demanar la paraula?

Consol Prados Martínez

Sí, gràcies, senyor president. Abans de la compareixença sí que m'agradaria exposar, doncs..., quan se'ns va enviar la proposta de l'ordre del dia als portaveus d'aquesta comissió se'ns va enviar com a proposta; per tant, perquè féssim, d'alguna manera, suggeriments a l'ordre del dia. Jo vaig proposar d'incorporar una proposta de resolució que ha seguit ja tot el seu procediment, i per tant està ja vista perquè pugui tractar-se en comissió, i la resposta..., no consta en l'ordre del dia, tot i que alguns altres portaveus d'aquesta comissió, d'altres grups parlamentaris, també van manifestar el seu acord per tal d'incorporar-la a l'ordre del dia. I, per tant, la meua sollicitud d'aquesta incorporació a l'ordre del dia d'avui.

El president

Sí, gràcies, senyora Prados. Només informar-li que la Mesa va iniciar una primera proposta d'ordre del dia, que va ser acceptada inicialment sense cap reticència en aquest sentit –no consta cap altra reticència en aquest sentit. Ens va semblar que, atesa la naturalesa de la compareixença –la petició, no només del seu grup, de la compareixença, que estava programada reglamentàriament–, era important que avui fos una sessió monogràfica dedicada a això, que es podia estendre al que convingués. Hi havia hagut la possibilitat que, per ordres de sala, aquesta compareixença no hagués pogut tenir lloc, moment en el qual és obvi que s'hauria produït un altre tipus d'ordre del dia. Però, ateses les circumstàncies, va semblar idoni mantenir la primera versió de l'ordre del dia.

Gràcies. *(Pausa.)*

Consol Prados Martínez

Sí, m'agradaria que constés en acta la nostra queixa formal. A més a més, per cortesia sempre aquest Parlament ha consensuat l'ordre del dia amb els portaveus dels diferents grups parlamentaris. I, per tant, demanaria..., constar la nostra queixa, i aquesta demanda que continuem amb aquest bon fer de posar-nos d'acord i consensuar l'ordre del dia. A més a més, em consta que la Mesa no ha fet cap reunió, i per tant no ha estat una decisió presa per unanimitat per la Mesa. I, per tant, jo crec que comencem amb una mala pràctica que, en tot cas, hauríem de corregir.

El president

Simplement, sense ànim de polemitzar –consta efectivament, tal com és la seva voluntat, en acta aquesta queixa–, dir-li que la reunió de la Mesa s'ha fet en els termes en què s'acostuma a fer –no només d'ara, sinó de les anteriors... Insisteixo que no consta tampoc que cap membre de la Mesa s'hagi oposat a aquest ordre del dia. I, bé, es pren nota i consta a l'acta la seva queixa.

Sessió informativa i compareixença
acumulades del president del Consell
Nacional de la Cultura i de les Arts
(tram. 359-00004/09 i 357-00034/09)

Per tant, reprendríem l'ordre del dia. Com saben i han vist vostès, són dos punts, però com es va explicar convenientment seran substanciats de forma conjunta.

Aprofito per saludar el senyor Francesc Guardans, president del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts. Bon dia, senyor Guardans. *(Veus de fons.)* L'acompanyen a la mesa el senyor Manuel Forcano, vicepresident, i la senyora Pilar Parcerisas, vicepresidenta. Bon dia a tots dos. *(Veus de fons.)* Aprofito per saludar el senyor Xavier Solà, secretari general del Departament de Cultura, que seguirà aquesta sessió, i els consellers del Conca que són entre nosaltres: el senyor Xavier Antich, el senyor Manuel Camp, el

senyor Juli Capella, el senyor Jordi Coca, la senyora Chantal Grande, la senyora Marta Oliveres i la senyora Rosa Vergés, i la resta d'acompanyants a la sessió.

Té la paraula el senyor Francesc Guardans.

El president del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (Francesc Guardans i Cambó)

Bon dia. Abans de començar la intervenció pròpia dita volia donar molt especialment les gràcies al senyor president, perquè hem tingut una mica de problemes amb la sala en què s'havia de portar a terme la compareixença –ens preocupava, i crec que hi ha molta activitat parlamentària avui– i va ser difícil encaixar-la i trobar-li un lloc que fos adient, i sé que hi ha hagut per part de la Presidència –i amb ajut inclús, que em consta, de la Presidència del mateix Parlament– un esforç perquè poguéssim acollir tota la gent que volíem que ens acompanyés –lògicament, companys del Conca, i altres. De manera que, en primer lloc, agrair molt seriosament l'esforç que s'ha fet, i que ens ha portat una mica de trasbals fins a l'últim, al darrer minut, saber si avui estaríem aquí o no. Hi som i encantats de ser-hi.

I ara, ja, la intervenció formal. Moltes gràcies, senyor president de la Comissió de Cultura i Llengua. Il·lustres diputats i diputades, vicepresidents, consellers, conselleres i director del Conca, autoritats... Vull agrair especialment avui l'assistència de Xavier Solà, secretari general del Departament de Cultura, que ens acompanya. També hem volgut convidar els representants de les associacions dels sectors artístics més vinculats amb el Conca –moltes gràcies–, que són per aquí darrere. Moltes gràcies a tots vosaltres per ser avui aquí.

Em sento molt honorat de comparèixer en nom de les meves companyes i companys del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts i en el meu propi davant d'aquesta comissió. Ho vaig fer per primera vegada ara fa tot just catorze mesos davant la Comissió de Política Cultural i complint el mandat de la Llei 6/2008, de 13 de maig, que estableix que el president del Conca ha de comparèixer un mínim de dos cops l'any al Parlament. Ho faig a petició pròpia i també a instàncies de la diputada del Grup Socialista Consol Prados, per compartir amb vostès la informació sobre la nostra activitat, així com alguna de les línies de desenvolupament que ens plantejem a curt, mitjà i llarg termini.

Durant la meva anterior compareixença vaig destacar la joventut de la nostra institució; ara, transcorreguts dos anys des del nostre naixement, diria que encara ho continuem sent. Ens inspirem en els *arts councils* anglosaxons i del nord d'Europa, que com tots vostès saben són paradigma d'una tradició democràtica ferma i molt ben articulada. Som efectivament un consell de les arts que tot just acaba de començar. Com diu Ovidi en les seves *Heroides* –i sé que a alguns dels que estan a la sala els agrada això del llatí–, *messis in herba est*, la collita és encara en herba i encara no ha madurat.

En totes les nostres decisions sempre hi ha una referència clara: existim per voluntat d'aquest Parlament i gràcies també a l'esforç i a la il·lusió d'artistes, creadors i homes i dones de la cultura que van creure necessari que Catalunya comptés amb un organisme que projectés i gestionés la seva creativitat, tot prioritant els criteris artístics i culturals, la transparència, l'objectivitat i l'eficàcia en les seves actuacions, al marge de l'acció política diària. Era i és un model nou de convivència en què la cultura i l'art passaven a ser centrals. Però, de fet, això no ho podem fer sols, ja que les institucions, el prestigi de les institucions i la seva credibilitat es construeixen amb complicitats i lleialtat entre tots.

No oblidem, per exemple ara, els sis-cents anys d'història –598 per ser exactes– que hi ha al darrere de la Sindicatura de Comptes, una institució també independent com la nostra. Per cert, que amb tota probabilitat els seus primers responsables deuria viure la impaciència i l'exigència que voluntàriament o involuntàriament envolten el desenvolupament i la consolidació de qualsevol institució pública. El Conca, efectivament, s'ha d'anar consolidant amb el temps. L'autoritat moral que ens dóna haver estat creats pel Parlament de Catalunya ens obliga a ser curosos fins i tot a l'hora de desplegar les funcions que tenim atribuïdes per llei.

Bé, doncs, ara, en un moment de gran transcendència, som per segona vegada davant els representants de la sobirania popular. Venim a explicar com treballem, què fem, com evolucionem, i també a atendre les preguntes que vostès considerin necessari de fer-nos. I alhora venim disposats a aprendre i oberts a analitzar amb deteniment les recomanacions i els suggeriments que ens vulguin plantejar.

Abans d'entrar en els detalls de la meva intervenció volia esmentar, com ha fet prèviament el president, que avui m'acompanyen els membres del Plenari del Conca: els vicepresidents Pilar Parcerisas i Manel Forcano i els consellers Xavier Antich, Juli Capella, Jordi Coca, Chantal Grande, Sílvia Munt, Marta Oliveres, Rosa Vergés, Manel Camp, així com el director de la institució, el senyor Pep Montes. Tots nosaltres creiem en un model de consell que veu la cultura com un bé públic; un consell transparent, que no estigui subjecte a calendaris electorals i que aportï estabilitat a la cultura i a la creació des d'una perspectiva àmplia i amb la voluntat de consolidar la cohesió social i la nostra identitat.

No negarem que estem en un moment particularment difícil a causa de la situació política i econòmica general, però justament per això mateix cal comptar amb una institució com el Conca, per potenciar l'eficàcia i la continuïtat de les intervencions a favor d'una política cultural que situï els creadors, les noves iniciatives i la vertebració del territori com a elements primordials de la seva actuació. En aquest sentit és evident que, creant el Conca, Catalunya es va tornar a avançar a la resta de l'Estat fent un gran canvi qualitatiu, ja que com vostès saben el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts és l'únic a l'Europa del sud. Som, doncs, un model.

Actuacions que ha portat el Conca seguint el mandat de la llei. La llei defineix el Conca com un ens que neix de la necessitat de renovar les polítiques culturals i de millorar i ampliar el suport a la creació, amb el convenciment que les polítiques de foment i d'expansió de la cultura s'han de mantenir al marge de les conjuntures polítiques. Ha de promoure l'accés universal a la cultura integrant els camps propis de la cultura, la ciència, la tecnologia i les humanitats des d'una perspectiva de transversalitat, interdisciplinarietat i diversitat. El Conca vetlla pel desenvolupament cultural, pel foment de l'excel·lència en la creació, pel perfeccionament professional, per la promoció i la difusió de productes culturals; atén els reptes dels nous llenguatges, les noves formes de mediació i el desenvolupament de nous públics, i en conseqüència convoca els ajuts públics a la creació.

El desplegament del Conca s'articula a través de dos grans blocs de treball. D'una banda hi ha les tasques lligades al coneixement i a l'anàlisi del sistema cultural català, amb la missió final de fer visibles les fortaleses i les debilitats que tenim i proposar mesures concretes que contribueixin a millorar el conjunt. Aquesta seria la tasca del que definiríem com el consell de cultura, i en parlarem més endavant. D'altra banda hi ha les actuacions dirigides a donar suport a la creació i a la difusió artística –consell de les arts. Les decisions preses en cadascun dels àmbits són estudiades, debatudes, ratificades i aprovades pel plenari del consell.

Cal remarcar que el 2010 ha estat el primer any complet de gestió del Conca, de manera que aquestes grans línies d'actuació s'han pogut visualitzar per primera vegada amb prou claredat i permeten formar una imatge de conjunt més diàfana, que s'haurà d'anar completant a mesura que progressivament es puguin anar desplegant les competències del Conca.

En el consell de cultura la màxima expressió de la primera línia de treball és l'informe anual. El juny del 2010 es va lliurar a aquest Parlament el primer informe elaborat pel Conca, que ha de ser cada any el nostre pronunciament sobre l'estat de la cultura i de les arts a Catalunya; sobre els èxits, els problemes i les necessitats dels nostres creadors, i sobre les mancances o les millores de les estructures i dels equipaments que els donen suport. L'informe s'estructura en dues parts ben diferenciades: d'una banda, es diagnostiquen de forma sectorial els diferents àmbits artístics del país i, d'altra, es fa una anàlisi general del sistema cultural a través d'elements transversals comuns a totes les disciplines creatives –societat, economia, educació, territori i patrimoni.

En aquests moments estem redactant el que serà el segon informe anual, que tindrà com a eixos centrals cultura i educació, i cultura i turisme cultural. Per a la seva elaboració hem ampliat significativament el nombre d'entitats i experts als quals s'ha consultat, per tal que el document retrati amb la màxima precisió l'estat de la cultura i de les arts a Catalunya. També hem incorporat una primera proposta de dades i indicadors comparatius, que s'anirà ampliant i enriquint anualment. El Conca pretén així detectar les possibles mancances i proposar mesures d'intervenció i millora

que repercuteixin directament en la direcció de les polítiques culturals del país.

Estem elaborant el contracte programa que regirà les relacions futures del Conca amb la conselleria de Cultura i, per extensió, amb el Govern. El document establirà què ha d'assumir i liderar finalment la nostra institució.

Hem contribuït a la conceptualització del decret que configura la Xarxa Pública de Centres i Espais d'Arts Visuals de Catalunya, que es va aprovar el 14 de desembre del 2010 i que estableix que el Conca té un paper rellevant en l'estructuració i el desplegament de la xarxa, d'acord amb la Llei 6/2008. També ens correspon, entre altres atribucions, donar suport tècnic i econòmic als equipaments i avaluar l'activitat artística dels centres, espais d'arts visuals i iniciatives privades d'interès públic de la xarxa.

S'ha de fer una menció especial a la tasca realitzada amb relació al nou equipament d'arts visuals: el Canòdrom, Centre d'Art Contemporani de Barcelona. L'any 2010 el consell va aportar 1.074.016,40 euros per a l'execució de la segona fase d'obres d'habilitació del Canòdrom com a Centre d'Arts Visuals de Barcelona i per a la producció de l'exposició «Canòdrom 00:00:00», i va signar amb l'Ajuntament de Barcelona, Iclub, Departament de Cultura i el Macba un conveni de cooperació i coordinació per dur a terme la gestió del funcionament i les activitats del Canòdrom com a Centre d'Art Contemporani de Barcelona.

En aquests moments, i més enllà de la prudència inversora que aconsella la situació actual, estem treballant amb la conselleria per trobar el millor encaix possible, tant pel que fa a aquest equipament com per al necessari desplegament del decret, ja publicat, que regula la xarxa.

El Conca, per encàrrec de la conselleria de Cultura en l'anterior legislatura, està també elaborant una diagnosi i una proposta de pla d'actuació sobre el sistema de col·leccions públiques a Catalunya. Per dur-ho a terme, durant els darrers sis mesos s'ha consultat experts nacionals i internacionals i s'ha organitzat una taula sectorial d'arts visuals. Està previst que el mes vinent lliurem un document de conclusions finals al Departament de Cultura.

També continuarem establint els contactes necessaris per tal de fer possible la reflexió pertinent sobre l'aplicació de l'1 per cent cultural en els termes que la legislació ja ha previst.

El plenari del consell està en condicions d'emetre informes preceptius, tal com va fer, per exemple, l'any 2009 amb el dictamen de la Llei del cinema català. En aquest sentit, i a instàncies també de la conselleria de Cultura en la darrera legislatura, el Conca ha estat treballant en un informe que ha de contenir la formulació d'una proposta de política pública general en l'àmbit de la fotografia, tant pel que fa a la vessant patrimonial i documental com a l'artística, i que permeti al Govern projectar i disposar d'un marc d'intervenció en el sector més sòlid, eficient i global. Les di-

rectrius sortints del document hauran d'articular una política pública en l'àmbit de la fotografia.

D'altra banda, el Conca també ha establert contactes amb diferents organismes per tal de materialitzar convenis i protocols de col·laboració. Així, amb la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals s'ha signat un conveni per incrementar l'atenció dels mitjans de la corporació sobre les diverses manifestacions culturals que es desenvolupen a Catalunya. L'acord estableix la creació d'un grup de treball integrat per membres de les dues entitats, que avaluarà els continguts culturals i artístics de la programació dels mitjans de la corporació i estudiarà propostes de formats audiovisuals per difondre'ls. També acordarà anualment espais de difusió per a la promoció de projectes artístics i activitats culturals rellevants.

Amb el Consell de l'Audiovisual de Catalunya s'ha signat un conveni per establir línies de col·laboració centrades en l'intercanvi d'informació, dades i estudis realitzats en allò que respecta a la cultura i a la creació, així com a la participació del Conca en els processos de recerca i anàlisi que puguin realitzar el CAC sobre programacions audiovisuals relacionades amb el tractament del món de la cultura i de la creació artística, per aportar criteris, argumentacions i demandes pròpies del sector de la cultura.

En breu signarem també un conveni de col·laboració, ja acordat, amb el Centre UNESCO de Catalunya –Unescocat–, que té la voluntat de dur a terme diversos projectes en l'àmbit de la cultura, amb l'objectiu d'impulsar la cohesió i el desenvolupament social, que és una àrea en la qual UNESCO ha treballat molt fermament aquests darrers anys.

Amb la conselleria de Política Territorial i Obres Públiques hem estat treballant en el sistema de selecció d'artistes i obres en l'àmbit de l'art urbà i públic i, més concretament, de manera paritària, en les intervencions artístiques a desenvolupar en diverses estacions de la línia 9 del metro.

Amb la conselleria d'Ensenyament s'ha signat un conveni per establir les línies de col·laboració en matèria d'estudi, promoció i foment de l'activitat cultural en el sistema educatiu català, una part del qual apareixerà en el nostre proper informe anual.

També estem dissenyant la redefinició dels premis nacionals de cultura a través de la redacció d'un nou reglament que preveu incrementar en dues categories més –traducció i gastronomia– el nombre de guardons, així com ampliar l'àmbit de la categoria de còmic, que passarà a contemplar també la il·lustració, tal com aquest sector ha reivindicat des de fa ja molt de temps. Pel que fa als premis, també s'està intentant que siguin exempts de càrregues fiscals per tal d'afavorir els creadors que l'han merescut.

He esmentat també en el preàmbul d'aquesta intervenció que els nostres referents són els models d'*arts councils* anglosaxons i del nord d'Europa. Fa dos anys que el consell va entrar a formar part d'IFACCA, l'organisme que acull tots els consells de les arts a escala mundial. El passat mes d'abril una delegació del

Conca va realitzar una visita al Conseil des Arts et des Lettres du Québec amb l'objectiu d'iniciar amb ells línies de col·laboració. També hem participat ja en la trobada europea de consells de les arts que va tenir lloc a Madrid l'any passat, i a finals d'aquest mes estarem a Malta en la reunió del capítol europeu.

El Conca ha assolit una presència directa en alguns dels grans equipaments, centres de creació i producció d'arts escèniques i d'arts visuals del país que pertanyen íntegrament a la Generalitat de Catalunya o que són consorcis amb altres institucions, com el Gran Teatre del Liceu, el Macba, el Teatre Nacional de Catalunya, el Mercat de les Flors i les fundacions Miró, Tàpies i Guinovart. Aquesta presència busca afavorir el nostre millor coneixement de la realitat cultural del país d'acord amb les actuacions d'alguns dels seus principals equipaments.

Entrem ara a parlar de les actuacions del que definíem abans com consell de les arts. El consell vetlla per la transparència, la independència i l'eficàcia en el procés de concessió d'ajuts, que han d'estar basats en criteris d'excel·lència artística i qualitat cultural, d'impacte i qualitat de la gestió. També procura que el procés tingui les màximes garanties per als sol·licitants, i supervisa, a través directament de la comissió d'ajuts, el procediment d'atorgament de les subvencions.

Pel que fa a la creació, l'any 2010 ha estat el primer d'aplicació del sistema ideat específicament pel nostre organisme. Hem fet una distribució sectorial de les convocatòries, més clara i senzilla, que permet adaptar les bases a les necessitats específiques de cadascun dels sectors, i hem augmentat l'eficiència de tot el procés d'adjudicació. No voldria deixar de dir, però, que, tot i aquest esforç de transparència i d'eficàcia que hem portat a terme en la concessió dels nostres ajuts des de la nostra creació, tenim la ferma voluntat de recolzar totes aquelles iniciatives que, sense minvar la nostra necessària i fonamental independència en els criteris en la concessió, permetin al màxim la simplificació del procés de sol·licitud i dels tràmits administratius conseqüents.

Durant l'any 2010 s'han atorgat 11.389.000 euros, xifra que suposa el 68 per cent del pressupost del Conca. En conjunt es van rebre 1.110 sol·licituds d'ajut, de les quals van rebre aportació econòmica 496, és a dir un 45 per cent del total que es van presentar. Aquests 11.389.000 han quedat repartits per sectors de la següent manera: 2.685.000, el que representa el 24 per cent del total, han anat a la dansa; arts visuals va rebre 968.000, és a dir, un 9 per cent del total; música, 500.000, un 4 per cent del total; teatre, 670.000, un 6 per cent del total; circ, 300.000, un 3 per cent del total; cooperació cultural, 1.361.000, un 12 per cent; agents articuladors, 3.477.000, un 30 per cent; alfabetització artística, 150.000, un 1 per cent del total; beques de recerca i creació, gairebé un milió –996.000–, un 9 per cent, i beques de formació i perfeccionament, 280.000, un 2 per cent.

Però volia il·lustrar amb alguns exemples per què serveixen aquests ajuts, en què afavoreixen la creació i

en què afavoreixen el teixit cultural. S'han concedit 157 beques per a la recerca i la creació; 43 estudiants de diferents disciplines artístiques han estat becats per seguir o completar els seus estudis a l'estranger. D'altra banda, la convocatòria per a projectes d'alfabetització artística ha facilitat, amb 185.000 euros, que avui 1.800 alumnes de primària o secundària d'arreu del país estiguin participant en 12 projectes artístics diferents. Dels 11,3 milions d'ajuts, 8,9 van anar a projectes del Barcelonès, l'1,5 restant van anar al territori: Alt Empordà, Girona, Vallès Occidental, Vallès Oriental, Tarragonès, Segrià, etcètera. Per sectors, com és obvi, el volum més gran és per a la dansa, i hi ha un creixement sostingut, per bé que lent, del circ, sector que caldrà potenciar en un futur, gràcies als seus valors, entre els quals cal destacar el de la valuositat i necessària integració social.

M'agradaria també, com deia abans, il·lustrar amb algunes dades interessants que poden permetre..., què costarien determinats serveis dels que es donen, sense l'aportació del consell. La Central del Circ, per posar un exemple, lloga un espai de 170 metres quadrats durant un mes per a l'assaig de fins a cinc artistes de circ: costaria 1.200 euros; sense l'ajut del Conca, això els costaria 2.400 euros. La programació de dansa de Sant Andreu Teatre –SAT–, sense l'ajut del Conca..., es doblen tots els preus: una entrada, en lloc de valdre 14 euros, costaria 30 euros; una entrada per a un espectacle familiar, en lloc de valdre 8 euros, costaria 17 euros; el cost per alumne per a la programació escolar, en lloc de costar 4 euros, en costaria 9.

Pel que fa a les beques de formació i perfeccionament, hem ajudat 50 joves a ampliar estudis a l'estranger, especialment estudis de música i dansa a Anglaterra, França i Holanda. Aquests estudis són evidentment cars, uns 15.000 euros de mitjana per estudiant i curs; l'ajut del Conca redueix aquest cost a una mica menys de 9.000 euros.

El Conca ha volgut comunicar de la manera més àmplia i transparent l'accés als ajuts. Així, doncs, els nostres sol·licitants han pogut ja estar al corrent de totes les convocatòries a través de la nova pàgina web del Conca, que va entrar en funcionament el passat 15 d'octubre, i rebre informació actualitzada –diàriament, ara ja– mitjançant plataformes com Facebook o Twitter, que han conegut un enorme creixement, almenys pel que fa a la gent que ens segueix en les dues plataformes.

Hem informat els sectors de la creació dels altres ajuts de què disposen a l'Estat espanyol i hem organitzat fa molt poc temps una sessió informativa, en col·laboració amb el Ministeri de Cultura, per als ajuts a la música, la dansa, el circ, el teatre, les arts visuals i les indústries culturals, amb més de tres-centes persones assistents. Així mateix, n'organitzem una altra, també en col·laboració amb aquesta institució, per informar del programa Cultura 2007-2013, d'ajuts europeus, que tindrà lloc el proper 10 de maig.

Per tal de coordinar de manera més eficient el mapa d'ajuts a la creació, des del Conca hem establert també contactes amb els diferents organismes i institucions

del país que també donen suport a les arts, com són l'ICIC, l'Institut Ramon Llull, les diputacions i l'Icub. Aquí ho ampliaria i diria que, més que contactes, el que tenim és col·laboració i tracte diari o quasi diari amb cada un d'ells. Fruit d'aquesta iniciativa, el consell ha signat amb l'Icub i el Consorci d'Educació de Barcelona un conveni per establir les línies de col·laboració en el suport a l'educació artística mitjançant residències d'artistes en centres públics d'educació secundària.

Els contactes permanents mantinguts amb la conselleria d'Ensenyament i que van cristallitzar en la signatura d'un conveni prenen establir, com ja s'ha dit, línies de col·laboració en matèries d'estudi, promoció i foment de l'activitat cultural en el sistema educatiu.

El Conca vol cercar acords amb altres consells de cultura de comunitats autònomes de l'Estat i establir vies de contacte permanent amb els responsables de cultura dels diferents partits polítics. En concret, el mes de setembre de 2010 vàrem mantenir una reunió amb els integrants de la Mesa de Cultura del Congrés dels Diputats a Madrid. Com a accions a desenvolupar durant aquest any 2011 destacaré també l'organització d'una primera trobada de consells de cultura i de les arts de l'Estat el darrer trimestre de l'any corrent.

Durant l'any 2010 es va elaborar i publicar també el Codi de bones pràctiques en l'àmbit de la composició i la interpretació musicals. A principis del 2011 se n'ha fet la primera actualització i en aquests moments s'està finalitzant la redacció dels codis de bones pràctiques en l'àmbit de la dansa i en l'àmbit de les arts escèniques i musicals per a tots els públics.

La interacció amb dos dels sectors centrals de l'actuació del Conca, com són el circ i la dansa, compta amb uns instruments de treball propis clarament diferenciats: els plans integrals. En el cas del Pla integral de la dansa, l'impuls i coordinació del pla el duu a terme el Conca després del seu primer any complet d'aplicació. Durant el mes de maig s'ultimarà una avaluació de la feina feta i un sistema per desenvolupar el pla amb programes anuals d'actuació més concrets.

Pel que fa al Pla integral del circ, voldria destacar la celebració, el passat mes de novembre, de les II Jornades de Formació de Circ organitzades pel Conca. Els participants, més d'un centenar, es van comprometre a seguir les línies de treball allí iniciades en comissions i a celebrar una trobada anual per posar en comú les experiències i afavorir el contacte entre les diferents branques de la família del circ i les administracions.

El consell també vol aprofundir el coneixement del món cultural impulsant plataformes d'intercanvi d'experiències. Amb aquesta finalitat hem creat tres grans taules sectorials en l'àmbit de les arts escèniques, les arts visuals i la música, les quals han comptat amb la participació de cent deu persones i institucions, que han treballat després en subgrups més concrets que han analitzat qüestions com el patrimoni musical, les residències de dansa o d'arts escèniques, o les problemàtiques a l'entorn de les normatives que regulen la música en viu, per posar-ne només alguns exemples.

En aquests moments ja disposem de propostes completes d'actuació en el camp de les arts visuals i de la música.

També volem destacar que hem creat un grup de treball transversal que engloba membres de les tres taules amb l'objectiu d'elaborar una proposta de l'estatut de l'artista, que creiem –com reivindiquen tots els sectors des de fa molt de temps– molt necessària i que és un dels punts del projecte de desenvolupament estratègic del Conca.

Tot això ens ha permès conèixer la situació real en què es troba cadascun dels àmbits i sectors culturals a Catalunya, recollir-ne les reflexions i contribuir, ja sigui com a mediadors o amb actuacions directes, en la mesura que les nostres atribucions ens ho permeten, a millorar i a impulsar la seva situació.

El consell manté un contacte permanent amb els artistes i creadors. En aquest punt voldria destacar les més de cinc-centes reunions i trobades que com a consell hem tingut amb els diferents sectors al llarg de l'any 2010, així com les més de trenta sortides que hem fet ja al territori.

El Conca també està treballant actualment en la redacció i configuració del seu propi pla estratègic. Es tracta d'un document que ens ha de permetre donar una resposta a mitjà i llarg termini a qüestions capitals, com per exemple què volem prioritzar o com i on potenciem l'excel·lència. Es tracta, doncs, de dissenyar el nostre desplegament de manera sostinguda i gradual, seguint el que ens marca la llei.

Permetin-me que, arribats a aquest punt, sigui breu i els avanci només alguna de les grans línies del pla estratègic. El consell ajudarà a promoure que les administracions públiques implicades en la creació artística, la cultura i les indústries culturals guanyin en eficàcia, siguin complementàries i treballin coordinades. També buscarà ampliar i millorar el suport a les arts, amb la voluntat de promoure la continuïtat, la diversitat i el nivell més alt possible, a través de diferents models d'ajudes i mecenatge, les aportacions privades, la cultura de la inversió i el retorn social. En la mateixa línia, el Conca té la intenció de promoure la conceptualització territorial i en xarxa dels equipaments culturals en benefici de la democratització de la cultura i la millora de les economies d'escala. Per últim, impulsarà el prestigi social i la visibilitat de la cultura catalana, des de l'ensenyament bàsic a la projecció internacional. Aquestes grans línies aniran recolzades, lògicament, amb mesures i passes concretes que permetin desenvolupar-les amb tots els agents culturals.

I ara, per anar acabant la meua intervenció –com va escriure Salvador Espriu, «deso a poc a poc / dintre de la capsa / tots els meus ninots»–, vull destacar que el consell vol prestigiar i fer visible socialment la creació artística i el patrimoni cultural català des d'una perspectiva renovadora. Per dur-ho a terme, promourà accions, debats i publicacions des d'una mirada crítica, tot escurçant la distància entre la cultura acadèmica i la de creació. Perquè la cultura és bàsicament creació i, per tant, la creació d'avui és la cultura de

demà. Una societat que aposta per la cultura i pel coneixement és una societat valenta, sense complexos, amb futur. I és per això que des del Conca volem crear sinèrgies amb tots els agents implicats i fer possible que Catalunya sigui un referent en l'aplicació i l'execució de les seves polítiques culturals.

En aquest sentit, els responsables de la conselleria de Cultura trobaran en el Conca tota la nostra voluntat de col·laboració i la plena lleialtat institucional que requereixen algunes de les mesures que s'hauran d'aplicar en els propers mesos. Ser part d'aquest procés és un repte apassionant. El mandat d'aquest Parlament és que el Conca assumeixi aquesta responsabilitat. Ho devem als artistes i als creadors del país. Ho devem a aquells que van creure i creuen que la nostra institució millorava la nostra societat i la nostra convivència. Per tant, ens ho devem.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Gràcies, senyor Guardans. Ara és el torn d'intervenció dels grups parlamentaris. Per un espai de deu minuts, té la paraula la senyora Àngels Ponsa, portaveu del grup... (*Veus de fons.*) Ho farem al revés, de menor a major...

Consol Prados Martínez

President...

El president

Sí, perdoni.

Consol Prados Martínez

Podríem disposar d'uns minutets, abans d'entrar en les...? Una pausa?

El president

D'acord.

Consol Prados Martínez

Que normalment...

El president

Fem una petita pausa i reprenem.

La sessió se suspèn a dos quarts d'onze del matí i deu minuts i es reprèn a tres quarts d'onze i sis minuts.

El president

Si els sembla, reprendríem la sessió.

Té la paraula la senyora Consol Prados, portaveu del Grup Parlamentari Socialista, per un temps de deu minuts.

Consol Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Ara sí, també donar-los la benvinguda, i és un plaer per a nosaltres comptar avui amb la presència de tots vostès, del senyor Francesc Guardans, dels vicepresidents Manuel Forcano, la senyora Pilar Parcerisas, dels altres membres del consell, així com de les associacions que també ens acompanyen aquest matí.

Com ha dit el senyor Guardans, és veritat que el Conca, per llei, doncs, té aquesta obligació de passar pel Parlament i poder presentar-nos els seus informes, que són benvinguts, que són ben rebuts. Consideràvem que estem en un inici de legislatura i, per tant, hem fet diferents sollicituds de compareixença –una és la del mateix Conca, però també d'altres organismes. Creiem que en un inici de legislatura és important, no?, que ens coneguem. A més a més, bona part d'aquesta comissió som nous, i per tant jo crec que també és important que ens anem familiaritzant i que ens puguin explicar quins són els seus propòsits a curt i a mitjà termini. I per això va ser la nostra sollicitud, amb aquesta voluntat de conèixer i també de treballar d'alguna manera plegats des d'aquesta mateixa comissió.

Entrant ja en alguns aspectes, no?, de la seva exposició –que, ho torno a dir, agraïm–, creiem que el Conca neix amb aquesta voluntat de crear un organisme que compleixi una sèrie d'objectius. Un objectiu com és el suport, l'acompanyament al món de la creació, un objectiu que respon..., almenys per nosaltres, perquè nosaltres entenem que la cultura és independent, ha de ser independent per naturalesa, des de la llibertat que representa la mateixa creació. A més a més, no volem, no creiem en una creació tutelada, i per tant aquest tercer objectiu d'aquest consell és el de la transparència. És un suport, és un acompanyament, és vetllar per la creació; com deia, «la creació d'avui és la cultura de demà» –que deia en la seva exposició. Doncs, creiem això, que la creació, que la cultura és independent, ho ha de ser des de la màxima transparència. A més a més –reflexionant, no?–, m'ha fet pensar en aquesta frase, que la trobo molt encertada, que «la creació d'avui és la cultura de demà». Evidentment que, sobretot en aquests moments, necessitem precisament més creació, necessitem més innovació, necessitem més recerca també en aquests moments de crisi.

En les crisis surten els grans projectes, si es treballa bé i si es fa en xarxa. Les grans innovacions..., les crisis d'alguna manera ens encoratgen a buscar noves oportunitats. I, per tant, sí que m'agradaria que poguéssim aprofundir una miqueta més, no?: com seguim el procés, com se segueix el procés, des del suport a la creació, a, després, la difusió, a la programació, a la participació en les diferents xarxes del país per, d'alguna manera, donar sortida als creadors, que no deixen de ser emprenedors.

I aquí també vull aprofitar per fer una defensa que la cultura no ha de ser una víctima de la crisi econòmica, sinó que l'hem de veure com una oportunitat, en el sentit que precisament necessitem això, no?: creació, innovació, recerca. I, per tant, a més a més que crea llocs de treball que no són deslocalitzables..., i per

tant, doncs, creiem que aquesta qüestió és important. I m'agradaria això, que poguéssim, si és possible, aprofundir una mica més en..., des d'aquest suport i acompanyament a la creació, després, tot el recorregut per la seva difusió, per la seva programació i també per un altre aspecte que em sembla necessari, important, que és el retorn social. D'alguna manera vostès parlen d'aquesta cultura pública –aquesta política pública de cultura–, i per tant aquesta inversió pública que es fa, quin retorn..., no?, i com vetllem per aquest retorn social que representa.

Creiem que el consell té poc recorregut encara –vostè mateix ho ha comentat, «poc recorregut». Que ha fet molta feina i ens ha explicat, doncs, quines qüestions, sobretot ara, també estan treballant. Poc recorregut per veure tota la seva trajectòria; falta caminar. Però potser sí temps suficient per avaluar, per analitzar, per anar reconduint, no?, aquelles qüestions que creiem entre tots plegats que s'han d'ajustar i que se n'ha de buscar el seu millor encaix.

També m'agradaria, doncs, que..., continuant, i parlant de la creació, com relacionem o des de quina cooperació o col·laboració es fa també cultura i ensenyaments artístics, cultura i educació? Perquè la creació és invertir, de fet, no? Invertim en creació. Significa: invertim en coneixement, invertim en cultura, la fem més accessible, d'alguna manera, i la fem més accessible si comencem pels mateixos ensenyaments artístics, si comencem també en aquesta relació, que creiem que ha de ser molt més profitosa, entre cultura i educació. Com comencem des de baix, des de la base, doncs, per promocionar aquesta sensibilitat per la creació, aquesta sensibilitat per la cultura, que segurament, si invertim en sensibilitat artística, cultural, creativa, emprenedora, segurament que això també serà riquesa per al país. I entenem també la cultura com a cohesió, eh?, com a cohesió social del país.

Volem fer també un incís. Ens ha parlat del contracte programa que en aquests moments estan treballant, i aquí sí que tenim especial interès a conèixer quins són els fonaments, quins són els criteris d'aquest contracte programa. Creiem que és important: quins criteris. I sobretot, i en aquests moments... No coneixem el pressupost encara del Departament de Cultura –no el coneixem–; dels altres departaments tampoc, la veritat. Però en aquest contracte programa..., i quins criteris, i quin pressupost, i com pot afectar el pressupost..., o aquestes anunciades retallades com afectaran els ajuts, les subvencions, aquest acompanyament que es fa al món de la creació. I com afectarà..., i, per tant, quines prioritats, no? A nosaltres ens agrada parlar més de «prioritats» que no de «retallades lineals». Creiem que en moments de crisi, si s'han de fer ajustos, la política significa prioritzar. I, per tant, doncs, quines són les prioritats que creuen que s'han de posar en aquests moments, que en som conscients, de crisi econòmica..., però que no creiem –no creiem– que s'hagin d'aplicar unes retallades lineals, sinó prioritzar aquelles qüestions que són més importants, més necessàries i que poden tenir un impacte més positiu.

També algunes qüestions més, no?, també per aprofundir en el nostre coneixement i en la nostra feina.

La Xarxa de Centres de Creació i Arts Visuals, que és una de les xarxes que s'han creat, també que ens en puguin explicar una miqueta més..., la seva valoració, i sobretot la relació amb els mateixos ajuntaments dels municipis on estan aquestes xarxes. Que per una banda considerem que és bo crear xarxes, treballar en xarxa és l'única forma de crear projectes importants i que tinguin un impacte més enllà de cada centre en solitari. Bé, voldríem conèixer la valoració que en el temps que ha tingut de recorregut està tenint aquesta xarxa i també, doncs, la relació amb els mateixos ajuntaments on són aquests centres. Perquè també ens parlava, en el pla estratègic que també ens ha anunciat –i que ens diu: «Poca cosa els n'explicaré avui»; suposo que ja tindrem oportunitat d'anar-ho coneixent més–, una de les coses que sí que apuntava és aquesta de promoure les administracions..., o millor coordinació entre les administracions, no? I, per tant, això, què té a veure amb aquesta xarxa i què en pensem.

En la compareixença que va fer el conseller en aquesta mateixa comissió ens va anunciar algunes qüestions. Per exemple, ens va anunciar una finestra única a l'hora de tramitar les subvencions i els ajuts. I ens agradaria conèixer quin és el criteri, si han treballat, si han avançat una miqueta més en aquest aspecte; com es veu des del mateix consell; com creuen que s'ha de concretar, o com pot afectar. Si parlem d'una finestra única –que de fet molts ajuntaments ja tenen, no?– d'entrada, però que després es diversifica, o com..., ben bé en què pot consistir.

M'ha agradat que parlés del Canòdrom de Barcelona, entre altres coses perquè jo crec que avui Convergència i Unió s'ha negat a substanciar aquesta proposta de resolució. M'han de perdonar que quan he demanat la paraula abans de començar la seva compareixença parlés del problema que hem tingut amb aquesta incorporació a l'ordre del dia. De fet, aquesta proposta de resolució que s'havia de tractar avui era precisament sobre el Canòdrom, no? I ens ha parlat d'aquest conveni signat amb l'Ajuntament de Barcelona i que ara mateix, doncs, està aturat i que nosaltres el que volem és que es pugui tirar endavant segons els compromisos adquirits entre les dues institucions.

Bé, em sembla..., no sé si ha sonat ja el temps. (*Veus de fons.*) Per tant, ho he de deixar aquí. Agrair novament la seva intervenció. Des del Grup Socialista, doncs, la nostra voluntat de treballar, sobretot agafant-nos a aquesta frase, no?, de «la creació d'avui és la cultura de demà» –des de la creació lliure, no tutelada–, i també buscant, i sobretot especialment en aquests moments, que la inversió que puguem fer en la cultura, en els creadors com a emprenedors..., segurament és en benefici del dinamisme, de la riquesa de les persones, de la cohesió i del mateix país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora Prados. Té la paraula tot seguit la portaveu del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la senyora Àlicia Alegret.

Àlicia Alegret Martí

Moltes gràcies, president. President del Conca, vicepresidents, consellers i conselleres, i els membres de les associacions culturals que ens acompanyen, el secretari general de Cultura, moltes gràcies per haver vingut. I gràcies, president, per les seves paraules, perquè, com ara deia la portaveu del Grup Socialista, alguns de nosaltres som nous i la veritat és que tota l'activitat de la indústria cultural de Catalunya, si no la coneixes des de dintre i si no l'estudies i si no en fas un seguiment profund, és tan àmplia que alguns encara ens està costant aquesta entrada. I, per tant, li agraeixo molt la seva compareixença, les seves paraules. Tot i que hi està obligat per llei, però jo crec que avui ha fet un exercici pedagògic precisament també per a tots nosaltres, que iniciem aquesta legislatura en el món de la cultura. I volem agrair-li la claredat de l'explicació que ha fet primer, per les activitats i les línies de desenvolupament del Conca.

Vostè ens parla d'un organisme jove. Realment és jove, amb dos anys, però Déu n'hi do el camí que han fet, perquè com a mínim tenim una cosa que abans sembla que no teníem, i és una diagnosi de tot el sector, de totes les arts culturals, les arts creatives de Catalunya. M'ha agradat molt sentir parlar de nou de dansa, de circ, d'arts escèniques, de música. Abans estaven, sobretot el circ, la dansa..., eren les grans oblidades, i és important posar-ho a sobre de la taula i tenir plans d'actuació, plans estratègics i sensibilitats d'invertir en aquests sectors.

Ens ha dit que els homes i dones de la cultura creuen en el Conca. Doncs, el felicitem. El felicitem perquè vol dir que han sabut trobar la resposta a una necessitat que demanaven els creadors i els artistes, i que tenien, a la recerca de buscar excel·lència, criteris culturals i artístics, i a la recerca sobretot de transparència.

A partir d'ara tots plegats ens hem de consolidar. El Conca també s'ha de fer gran, ha de fer camí, ha de desenvolupar totalment les seves competències, exercir-les totalment.

I, en aquest sentit, sí que voldria preguntar-li si aquells dubtes de l'inici d'aquesta legislatura, que vam llegir públicament –motivats també per algunes declaracions del conseller i de membres de la conselleria dient que potser el Conca s'havia de reconvertir, reinventar, treure-li algunes competències, reconduir cap a un altre organisme–, si aquestes incerteses que vostè mateix va manifestar públicament ja estan reconduïdes, si hi ha un camí clar, si el Conca continuarà sent el que és ara, si han parlat amb el conseller, si sap alguna cosa més sobre què serem demà i què serà el Conca demà. Perquè el pla que ens ha presentat avui i les línies d'actuació crec que segueixen un camí clar, que el Conca ha de seguir sent el que és per llei. I, per tant, voldria també saber la seva opinió sobre això.

Evidentment la cultura són creadors, són emprenedors, són llocs de treball. Bé. I l'eix de la cultura són els creadors, i per tant és important tenir-ho en compte.

M'ha agradat molt sentir –creiem que és bàsic– que no es vol polititzar la cultura, ni a través del Conca

ni de cap organisme. Però és important parlar d'aquesta transversalitat, d'aquesta professionalitat i d'aquesta transparència, al marge de la política. Evidentment hi han d'haver línies estratègiques bàsiques consensuades, però crec que està bé mirar més enllà i intentar no polititzar el que és un sector que ha de ser eminentment lliure, com és el sector cultural.

Sobre els ajuts públics a la creació, el consell de cultura, el consell de les arts crec que han fet un pas endavant buscant aquests criteris d'excel·lència, i que progressivament s'han d'anar desplegant.

Jo vull fer dos apunts molt concrets. El primer és en els informes que ens va presentar, i l'altre en el segon informe, que diuen que estan elaborant, sobre..., l'informe de l'estat de la cultura a Catalunya. Crec que, en l'àmbit artístic, en l'anàlisi de la situació dels sistemes culturals actuals, han posat sobre la taula debilitats, algunes amenaces, però sobretot fortaleses i oportunitats –abans també sentia parlar d'oportunitats. Crec que tenim un teixit molt ampli, un teixit cultural molt potent per buscar aquestes oportunitats dintre del mateix sector. I el que ha de fer l'Administració –directament des del Govern, des del Conca, des de qualsevol altre organisme– és no intervenir i deixar via lliure als mateixos agents, que és el mateix sector el que ha de saber cap a on vol anar.

I vull fer un apunt important en l'informe que estan elaborant de cultura i turisme cultural. Crec que el turisme cultural és una de les grans possibilitats que ens obre el nostre país, que ens obre Catalunya, i que si realment sabem treballar en xarxa i sabem treballar transversalment, més enllà de Barcelona, de la capital..., sinó de tot el territori, podem aconseguir un turisme cultural important i podem aconseguir que també la cultura sigui un motor més de projecció, de promoció del nostre turisme.

Vull parlar també del contracte programa. Celebro –celebro– que per fi deixem de parlar de subvencions pures i dures i parlem d'un contracte programa, que va molt més enllà d'omplir uns formularis i de demanar unes subvencions..., sinó que requereix primer, per les dues parts, reciprocitat, i després significa treballar a mitjà o llarg termini. I això és important, perquè a vegades hi havia la temptació –no només des de l'àmbit de la Generalitat, parlo també des de molts ajuntaments– d'intentar lligar..., d'intentar intervenir a través d'aquestes subvencions o d'aquests ajuts anuals. I ara, amb un contracte programa..., primer, permet l'extensió del sector molt més enllà del curt termini i anar a mitjà o llarg termini, sabent cap a on anem, independentment del color polític que hi hagi en cada moment.

Un dels aspectes importants que vostès estan treballant, ens ha dit, és el conveni protocol..., el treball amb els mitjans de la corporació. És molt important per nosaltres tota la xarxa dels mitjans audiovisuals de Catalunya. Ha de ser la nostra plataforma, la plataforma de difusió. Nosaltres hem de ser els primers prescriptors de la nostra cultura, del nostre art, i per tant tenim una plataforma importantíssima que no estava del tot ben utilitzada en aquest sentit, i que és bo

que vostès també puguin potenciar-la i hi arribin a acords.

I, parlant d'aquests acords, parlant de territori i de xarxes, permetin-me que els digui... No és perquè jo sigui de Reus, sinó..., també, però vull fer palès i vull llegir entre línies el que vostès han dit, no? El Conca està aquí, a Barcelona. És molt important tota la infraestructura cultural, la creació artística de Barcelona, però hi han moltes ciutats importants arreu del territori. I deixin-me ara fer una petita falca de Reus: Reus és la ciutat de festivals de la dansa –tenim el premi internacional Roseta Mauri–, del circ –el Festival Trapezi–, del teatre –tenim el CAER, el centre d'arts escèniques, amb produccions pròpies importants. I, com Reus, hi han altres ciutats importants: Tarragona, Tàrraga, Mollerussa..., moltíssimes altres que també requereixen aquesta atenció del Conca i que, com que ha fet només dos anys de vida..., però que crec que he llegit entre línies aquesta voluntat seva de, també, arribar arreu del territori. I això, als que som *de províncies* ens agrada molt sentir-ho, perquè la veritat és que hi han excel·lents creacions fora de Barcelona que a vegades queden una mica diluïdes.

He de fer un apunt especial en el tema dels ajuts, de les subvencions. I és que és important. Jo he sentit en tota la seva intervenció la voluntat de transparència. I és important que sigui transparent i que manifestem que és transparent. Entre altres coses perquè l'informe de la sindicatura de comptes d'enguany va posar de manifest que els anys 2007 i 2008 es van atorgar subvencions, a través de l'Entitat Autònoma de Difusió Cultural, per un valor de 25,5 milions d'euros, moltes d'elles amb poca transparència i poc control –«control insuficient», segons la mateixa sindicatura. I això no ho diu el Partit Popular ni ho diuen altres partits, ho diu la mateixa sindicatura.

Per tant, cal la màxima transparència en tot el procés. I volem, reclamem –i sabem que vostès ho estan fent– que el Conca ens la doni: transparència en els ajuts, en les beques, en totes les subvencions, les col·laboracions. No només perquè és un dret inherent per a les persones beneficiades, becades o que són receptors d'aquests ajuts, sinó també per als que s'hi queden fora, perquè entenem que la màxima garantia ha de ser aquesta transparència. I celebro que es busquin els criteris de qualitat, més enllà dels criteris polítics, que els podien temptar de donar les subvencions directament des d'una conselleria..., sinó que el Conca ha de servir per a això, i a més ha d'exercir-ho amb molta dignitat, per aquesta transparència. I buscar aquesta excel·lència, però sobretot la transparència.

Finalment –vaig acabant–, encara, com també s'ha dit, no coneixem el pressupost de la conselleria. Imagino que vostès tampoc. Hem parlat de retallades, però a mi també m'agradaria incidir en aquestes prioritats: què prioritzarem durant tot aquest any des del Conca, perquè la veritat és que ens ha desglossat tots aquests ajuts i aquestes beques que vostès van donant... Estan fent una tasca importantíssima, pedagògica i, si m'ho permeten dir, de descobriment, de formació de nous talents, fins i tot internacionalitzant-los, enviant-los a altres llocs perquè es puguin formar. Com priorit-

zarem a partir d'ara aquestes actuacions, si realment hi han aquestes retallades lineals que sembla que hi hagin d'haver també en la conselleria de Cultura. I que nosaltres tampoc compartim, perquè entenem que s'ha de treballar a partir de prioritats, i en un moment de crisi com el que hem dit hem de buscar, primer, aquestes oportunitats, i després les prioritats.

I acabo dient que una situació cultural potent, emprenedora, proactiva, fins i tot reivindicativa i sobretot *independent*, ens fa una societat molt més lliure, molt més dinàmica i molt més activa. A través dels seus objectius –que ens ha dit a la part final– de prestigiar la creació artística, de valorar el patrimoni cultural català de tot Catalunya, creiem que tenim una bona possibilitat per fer-nos més lliures, més dinàmics i més actius. I confiem que el Conca seguirà sent el Conca, continuarà treballant des d'aquesta independència, des d'aquesta objectivitat –se'l permetrà treballar des d'aquesta independència i des d'aquesta objectivitat–, perquè si no tots els objectius que vostè ens ha plantejat avui..., no tindrien coneixement.

Així que moltíssimes gràcies per la compareixença i per la informació.

El president

Moltes gràcies, senyora Alegret. És el torn de la portaveu del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Molt bé, gràcies, senyor president. Gràcies també al president del Conca per la seva intervenció i, per descomptat, a tots els consellers i conselleres que l'acompanyen, a qui volem donar la benvinguda. També, com ha dit el mateix senyor Guardans, a la gent del «mundillo», no?, a la gent del món cultural, dels sectors artístics que l'acompanyen, alguns d'ells membres ja de la plataforma que en el seu moment reivindicava la creació d'un consell de les arts i que, per tant, avui el veu ja operatiu, per dir-ho així, i compareixent en el Parlament. I també al secretari del Govern, que avui també acompanya el Conca en aquesta compareixença i a qui donem també la benvinguda.

De fet, el primer que pensava és que aquells que hem anat resseguint una mica tot el periple, no?, o tot el naixement del consell de les arts, o del Conca avui, doncs, fa una certa emoció veure'l normalitzat, en el sentit que ja no és la primera compareixença –abans ho recordàvem amb el Grup d'Esquerra Republicana– ni és la constitució, ni és el primer cop que..., sinó que ja és normalitzat el fet que el Conca comparegui com toca, en el Parlament, amb un informe anual ja fet –ni que sigui només un, però en tot cas ja hi és–, amb altres informes també. De fet, en el repàs que el mateix president ha fet, doncs, amb l'informe sobre la Llei del cinema..., que també crec que normalitza, el fet que pugui, el Conca, ja fer aquests treballs preceptius i aquests treballs sobre el que ha estat l'activitat com

a mínim institucional en el Parlament, però també allò que passa en el sector.

Jo crec que és sorprenent, també, el llistat de relacions amb els diferents organismes, tant de dins com de fora del Govern, ja siguin públics o no, pel fet d'anar teixint, també, i anar buscant aquest espai que a vegades el Conca ha d'anar buscant, diguem-ho així, a cops de colze o a cops de mà. Però en tot cas ha d'anar obrint espais als llocs on se l'espera i en altres o no se l'esperava i el Conca també apareix, per dir-ho així, a dir: «Ep, que la cultura i la creació també estem aquí i tenim la nostra ARI», no? Per tant, sí que fa certa emoció, diguem-ho així, normalitzar l'activitat d'una institució o d'un organisme com el Conca.

De fet, ho reflecteix molt clarament l'ambició del pla estratègic. A nosaltres ens ha semblat entendre que parlàveu de «complementarietat» amb els diferents òrgans i organismes, de «mecenatge» i «retorn social», que és una altra de les línies clau, certament; que parlàveu de «democratització» i de «com arribar» i de «com fer arribar», i de «territori» i de «xarxa», i de «reconeixement» per als dos extrems, tant per a la creació de públics com per a la internacionalització. Per tant, certament, us heu deixat poques coses, per dir-ho així, a l'hora d'afrontar el pla estratègic, perquè són probablement tots els reptes o tot allò en què cal pensar en els propers anys. No m'ha quedat clar si és un pla estratègic per a un any o per a una dècada i, per tant, estaria bé que ens ho concretéssiu.

El primer paquet de preguntes o de reflexions que volíem fer, per tant, va en aquest..., precisament en el sentit del mateix Conca, no?, de la mateixa existència o del mateix què de l'organisme. Un, sobre el contracte programa –s'hi han referit també els grups que m'han precedit–, per conèixer si teniu informació, no només –abans es preguntava– de criteris, del muntant del pressupost, però també del calendari o de com ha d'acabar concretant-se aquest instrument que ha de garantir l'estabilitat del Conca. Certament, la creació i el seu naixement és la llei, però el que li dona sentit i continguts a l'existència del mateix consell és una estabilitat que no ve marcada pel vaivé de cada departament o de canvis –ho dèieu molt bé, ho dèieu molt bé, ho deia molt bé el president en la seva intervenció: canvis electorals o canvis en els departaments–, sinó una estabilitat que ha de venir garantida, doncs, per això: per un contracte, per un rendiment, també, del que ha de fer el Conca de cara al seu finançament públic i de cara al seu futur, a la seva activitat. Per tant, el primer, en aquest sentit.

També –no ho dirà el Conca, ja ho dic jo–, com que la targeta de presentació del Govern actual és, una mica, desfer tot allò que s'ha acabat fent en els darrers anys, i el Conca certament és un producte dels darrers anys, nosaltres sí que patim una mica. I, per tant, el contracte programa sí que el voldríem veure ben aviat, certament, perquè no hi hagi aquest risc de desfer, que sembla que aquest Govern hi ha començat amb tantes ganes.

En una de les reunions que vàrem tenir al llarg dels darrers anys, una de les coses que el Conca ens va po-

sar sobre la taula era la necessitat de fer una modificació de la llei precisament per aclarir la naturalesa, per dir-ho així, del Conca, i que, a vegades, fins i tot a les coses tan quotidianes com l'atorgament d'ajuts, no hi hagués..., el Conca fos l'última instància, i en altres qüestions que, tan procedimentals com de naturalesa, doncs, calia..., la llei no ho deixava prou clar, i que amb un cert rodatge ja es veia que calia modificar-la. Volia saber si això ho teniu en ment, si està previst, si no, si ho deixem per a l'any vinent... Entre altres coses perquè hauria de passar pel Parlament, i també perquè nosaltres sapiguem a què ens hem d'atènyer en aquest tema.

El mateix en un altre dels projectes –aquest sí, més a llarg termini–, que era el d'una nova seu, el d'una nova ubicació, i si això ja queda *sine die* o encara té un calendari, ni que sigui més a llarg termini.

I l'altra de les línies més en relació amb el que és el mateix Conca és una de les mencions que heu fet en el pla estratègic, que és el tema de la complementarietat. Com que aquesta també era una de les insistències que el grup que avui dóna suport al Govern tenia quan estava a l'oposició, i que suposo que mantindrà, que era la pluralitat d'organismes que feien la mateixa funció –i, per tant, m'imagino que també és un tema que us preocupa–, doncs, volia saber com heu abordat els temes –això, no?– de la projecció internacional de cara també al que estigui fent el Lull; dels temes més relacionats amb llengua i creació de cara al que estigui fent la Institució de les Lletres Catalanes... I, per tant, això, més enllà del pla estratègic, si heu començat a abordar-ho amb l'actual Govern o amb aquestes institucions que ara mencionava.

I la darrera de les qüestions, més de cara al Conca –fa referència, probablement, no només al Conca, sinó a aquesta mateixa comissió i al mateix Parlament i a la mateixa llei, que algunes coses no les vam acabar de lligar–, que és l'informe anual. Avui hauria sigut molt interessant que haguéssim pogut parlar i aprofundir sobre l'informe anual, però ja entenc que no tenim gaire temps per fer-ho. I, a més a més d'un informe d'aquestes característiques, amb l'esforç que suposa i amb la transcendència que pot tenir, probablement..., i no sé si anualment seríem capaços de fer-ho, però potser hauríem de pensar un mecanisme del qual n'estiréssim també iniciatives en el Parlament i també en el Govern. No sé si pensar..., i ara sí que estic, senyor president de la comissió, llençant-me molt a la piscina, ja li ho dic, però pensar en una compareixença del mateix Conca, en què, després, se'n poguessin derivar iniciatives parlamentàries, com propostes de resolució a consensuar entre els grups, precisament perquè tingui incidència o tingui impacte. Una feina que no ha de servir només de discussió, sinó que pugui servir també per tenir incidència a nivell institucional, a nivell polític, a nivell artístic, i després a la política cultural a tots els efectes, no? Per tant, potser tots plegats hauríem de pensar –i deixo la proposta aquí– en com hauríem de recuperar i aprofundir aquest informe.

Més enllà, per tant, de les reflexions o de les preguntes més de cara endins, per dir-ho així, és evident que no podem absteure aquesta compareixença –tot i que en

la compareixença, i em sembla lògic també, el president ho hagi fet de forma molt elegant– del context en què vivim, no?, I ell, que és un senyor elegant, ha fet servir un eufemisme que m'he apuntat, perquè ha parlat de «prudència pressupostària». Els grups parlamentaris, com a mínim els de l'oposició, acostumem a dir-ne «retallades», però ja ens entenem, eh? Però a mi m'ha agradat, perquè jo aquesta no l'havia sentit. El grup que dóna suport al Govern parla de «contenció», parla d'altre tipus..., però aquesta jo me l'he apuntada, perquè no se sap mai. Però, en tot cas, és evident que aquest és un moment en què està a l'ordre del dia, per dir-ho així, aquesta «prudència», que a vegades ratlla la inconsciència, deixi-m'ho dir així. (*Remor de veus.*)

En tot cas, com que hem sentit a parlar de diversos anuncis... El mateix conseller ja ens va anunciar aquesta retallada lineal del 10 per cent en el seu pressupost, després ens parlava –que aquí els grups també fèiem broma– d'un pressupost que aniria del «menys u, més u, per dos», que li vam fer veure que això sumava zero i que per tant potser hauria d'esmenar la fórmula. El que sí que ens agradaria saber és com afecta aquest anunci, per dir-ho així, de cara al proper pressupost –que certament no coneixem però que sembla que sabrem ben aviat, aquest divendres–, en el mateix Conca i sobretot en allò que el Conca ha de desplegar en els projectes, que bàsicament són aquests ajuts que explicàveu, no?, que van a la creació directament. És a dir, si això ja coneixem quin impacte tindrà, perquè certament tindrà un impacte, coneixent el sector i coneixent també les febleses...

Vosaltres heu parlat de circ, de dansa, fins i tot de música, que hi tenen un impacte molt gran les variacions que hi pugui haver o la inestabilitat que hi pugui haver d'alguna d'aquestes línies, perquè hi tenen un impacte directíssim. Però també en el desplegament d'alguns dels altres projectes que ja s'han iniciat. Parlàveu dels centres d'art, per exemple, que són territori i xarxa, no? Abans es reivindicava el territori des de Reus, però certament els centres d'art tenen aquesta sensibilitat. Podem parlar del Canòdrom perquè és el més evident, que ha alarmat i ha alertat l'alcalde de la ciutat –de la ciutat de Barcelona–, però que també el desplegament del decret té en una certa incertesa, per dir-ho així, altres alcaldes o regidors que també es veuen afectats amb el que passarà amb aquells projectes ja establerts, ja previstos, en alguns ja fetes inversions des del punt de vista local o des del mateix Conca, i que ara tenen una certa incertesa.

Acabo, senyor president, només amb dues reflexions. Una, el futur d'aquests projectes, no?, ajuts i desplegament dels centres d'art. Perquè, com han dit també altres grups, cultura és patrimoni i identitat, cultura és creació i és cohesió, però és també economia, i em sembla que la gent de la plataforma o de la..., sí, de la plataforma en contra de les retallades en cultura, ho diu molt clarament quan vincula una nova economia productiva al coneixement i a la cultura i a la creació. I, per tant, és també un nínxol d'oportunitat per emergir de la crisi d'una altra manera i molt més reforçats.

La darrera de les preguntes, ja en un altre ordre, i molt breu, és amb relació a un dels projectes que el conseller també va anunciar, que és aquest acord nacional de la cultura que oferia, per dir-ho d'alguna manera –o ens brindava, d'alguna manera–, en els grups parlamentaris, i entenc que als sectors. I volia saber si d'això n'han parlat amb el departament, si els ha ofert també un paper, que entendria que hauria de ser cabdal, o troncal, o primordial, o no sé com dir-ne, però en tot cas important si hi hagués un tipus d'iniciativa d'aquest tipus. I, per tant, doncs, si n'han començat a parlar o si el protagonitzaran o si..., com anirà aquest tema.

El president

Gràcies, senyora Camats. Només precisar-li que efectivament el Reglament del Parlament crec que té previstos mecanismes per a això que vostè suggeria i que en cap cas es tracta de llançar-se a la piscina, sinó ben al contrari. Li agraeixo l'aportació.

Bé, és el torn del portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana per Catalunya, el senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, lògicament, donar la benvinguda al senyor Francesc Guardans i a tota la resta de membres del Conca, i igualment, doncs, a tota la gent del món de la cultura que avui ens acompanya.

Inevitablement, tot i que lògicament parlem del Conca, hem de parlar de dues qüestions que afecten també el Conca i el món de la cultura, i que al llarg de les qüestions que volíem plantejar en la intervenció que farem, que haurà de ser curta perquè el temps que tenim és limitat, segurament que apareixeran. Quines són aquestes dues qüestions? Doncs, lògicament, en primer lloc un cert qüestionament, per dir-ho d'una forma elegant, del paper que ha de jugar el Conca per part de responsables de la conselleria de Cultura. Faig la reflexió següent: que malaurat país aquest, que creem un ens, un ens desitjat, un ens potent, i resulta que pocs mesos després, pocs anys després, ja comencem a qüestionar-lo, quan el que hauríem de fer és donar-li temps perquè es pugui consolidar i perquè pugui fer el trajecte que ha de fer.

I la segona qüestió que segurament que també apareixerà recurrentment és el tema d'un cert..., d'aquestes retallades, ajustaments, tothom utilitza el terme –avui hem vist també que vostè n'ha utilitzat un de diferent– que vol, però en definitiva unes retallades que, pel que hem sabut en aquests dies, són retallades que tenen dos principis que a nosaltres ens preocupen altament. La primera és que no se salva res, ni tan sols allò que consideràvem tots plegats que era bàsic. I quan dic «bàsic» no esmento res, perquè bàsic..., hi han moltes coses que són bàsiques, però n'hi han algunes que tots plegats coincidiríem que són fonamentals. I l'altra qüestió és que dóna la impressió que no hi ha cap criteri. Quan algú veu retallades del 10 per cent i que

és igual si són de cultura o són de salut o són de medi ambient, dóna la impressió que aquí tot val el mateix, i tot val un 10 per cent. I la veritat és que és un preu bastant reduït.

En tot cas, voldria plantejar la intervenció en base a allò que són les funcions del Conca, tenint en compte aquest intent que hi ha, doncs, de treure-li una certa legitimitat o de qüestionar les qüestions... Cosa que per la nostra banda tampoc entenem, perquè al capdavall el conseller actual hauria de sentir-se perfectament protagonista del Conca, perquè en va ser un dels creadors. I altrament seria bastant difícil d'entendre que un dels creadors –m'atreveria a dir que pràcticament en el 80 per cent del que és la creació d'aquesta nova figura, d'aquest nou ens– fos el primer, diguem-ne, que posés en qüestió el paper que tenia aquest organisme.

Però, en tot cas –deixem-ho per al que sigui en el futur–, nosaltres el que sí que volíem assentar és un principi fonamental en aquesta qüestió. Primera, deixem, tal com comentava anteriorment, que el Conca es consolidi. Segona, si s'ha de fer alguna modificació s'ha de fer aquí, en aquest àmbit, que és on es va crear el Conca, i s'ha de fer amb consens de totes les parts. Vostè comentava, i abans també s'hi referia alguna altra intervenció..., és a dir, probablement hem de fer alguna modificació en la Llei del Conca. Si l'hem de fer, si es considera –totes les parts– que s'ha de fer, fem-la, però en tot cas donem al Conca l'oportunitat de consolidar-se, i en tot cas fem-la amb consens de tot el sector.

Volia plantejar una sèrie d'interrogants o de qüestions al voltant de les funcions del Conca –ho he estat mirant o repassant avui, aquest dematí–..., i algunes qüestions que anirien referides pràcticament al que són les funcions delimitades en el Conca que apareixen en l'article quart. Primera qüestió, el tema dels ajuts. Ha aparegut també en la seva intervenció el tema dels ajuts. L'altre dia, com ens comentava el conseller, de les poques coses noves que ens va anunciar va ser aquesta finestra única en el món de la cultura. Ens sembla molt bé que se simplifiqui, però també ens sembla molt bé un altre concepte que no acostumem a fer-lo aparèixer i que per nosaltres és fonamental, i és l'estabilitat. O sigui, el món cultural, igual que qualsevol altre món –ahir teníem la compareixença de la Taula del Tercer Sector, també–, necessita estabilitat. I en aquest sentit voldríem saber, a banda del contracte programa, quins altres mecanismes podem establir per tal de donar estabilitat al món de la cultura. O sigui, per a aquelles persones que estan fent creació cultural –i que això no es pot dirimir, lògicament, en un any estrictament–, doncs, de quina forma podem contribuir a aquesta estabilitat.

I de remolc d'això una altra pregunta, també. Voldríem saber, en la mesura que aquest és el primer any que podem avaluar sencer del Conca, quina ha estat la receptibilitat del teixit associatiu i de la gent del món cultural al voltant d'aquest nou mecanisme de concessió dels ajuts. O sigui, de quina forma s'ha, doncs, percebut aquest nou sistema.

Segona qüestió que volia plantejar, el tema –també dintre de les funcions apareix, lletra c– del paper d'intermediari. En aquests moments en què hi ha en l'ambient una certa distribució lineal –ho repeteixo, sense criteri– d'aquestes retallades, voldríem demanar al Conca que també tingués aquest paper d'establir una certa racionalitat, si m'ho permeten, a l'hora dels ajustaments que es puguin preveure. I sobretot, també, que hi hagi un altre element que es posi damunt de la taula..., que suposo que també l'han posat, perquè vostès s'han sumat a les protestes contra les retallades, i em sembla molt bé que s'hagi fet, amb bon criteri. Però, en tot cas, voldríem que es posés racionalitat, que s'intentés, a la conselleria, donar-li o intentar-li imbuir racionalitat. I sobretot que es continués aquesta tasca de posar la cultura no només en la línia de la despesa –que dóna la impressió que quan parlem de cultura, o quan parlem de serveis socials, o quan parlem de determinats temes, doncs, només els computem a nivell de despeses–, sinó com a un factor potentíssim a nivell social, a nivell de creació de riquesa, a nivell del que és l'imaginari col·lectiu.

Tercera qüestió que volia plantejar: el tema, també, del pla estratègic. Vostè comentava algunes línies d'aquest pla estratègic. Voldríem que, si és possible, ens el detallés més i que ens parlés sobretot del tema d'equilibri territorial. A nosaltres ens preocupa... També som de territori. Jo no defensaré el meu municipi, tot i que segurament que sento la mateixa passió que la diputada de Reus. Però, en tot cas, sí que voldríem, doncs, que ens esmentés de quina forma podem contribuir a aquest equilibri territorial i sobretot a un altre equilibri que a nosaltres ens sembla fonamental en aquest moment de crisi. En aquest moment de crisi també hi ha el perill que un sector de la població es quedi al marge de la cultura. I ens preocupa l'accés a la cultura des d'un punt de vista d'igualtat de sexes, ens preocupa l'accés a la cultura des d'un punt de vista també dels nous catalans i catalanes que han arribat en els últims anys –que és un factor potentíssim al nostre entendre– i ens preocupa també l'accés a la cultura de la gent que no viu a Barcelona, ni viu a Girona, ni viu a Lleida, ni viu a Tarragona..., però que hem d'establir mecanismes per intentar democratitzar aquest accés a la cultura.

Quarta qüestió: ens interessa també, i va en la línia del que es planteja en aquestes funcions, de quina forma el Conca pot contribuir també a teixir complicitats –ja sabem que hi han altres organismes que poden fer-ho– amb els altres territoris de parla catalana. I en aquests moments ens sembla especialment pertinent que centrem esforços, sobretot tenint en compte, amb el Govern –perdoni'm– que tenen al País Valencià..., i sobretot en la mesura que hi ha teixit associatiu al País Valencià que té ganes de col·laborar al marge del que vulgui determinar el seu Govern.

També ens interessa, per últim, el tema..., afegir-nos al que comentava abans la diputada d'Iniciativa. Ens semblaria molt pertinent que aquest informe anual que s'ha d'elaborar no només fos presentat al Govern, sinó que intentéssim vehicular algun mecanisme, al marge que existís o no en la Llei del Conca..., per tal

de donar-li no només la solemnitat, sinó també que tingués la màxima rendibilitat des d'un punt de vista polític del Parlament..., possible. I, per tant, ens afegiríem a la idea que es pogués buscar algun espai dintre d'aquesta comissió, que és el lloc lògicament més pertinent, per tal que aquest informe anual pogués ser, doncs, ho repeteixo..., pogués tenir la màxima pregnància possible.

Res més. Felicitats sobretot per la feina feta. Jo crec que amb un any i escaig, i tenint en compte els principis dificultosos que va tenir el Conca –que no hem d'oblidar-los–, tenint en compte, ho repeteixo, el balanç que hem de fer, jo crec que Déu n'hi do la feina que s'ha fet –Déu n'hi do. I que sembla que fins i tot aquells que en el seu moment es mostraven més escèptics sobre aquest nou ens, sobre el Conca, segurament que avui dia s'hi apuntaran, i s'apuntaran a l'èxit d'aquesta figura de la qual ens sentim responsables, i jo crec que ens en podem sentir tots perfectament copartíips.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Bosch. Tot seguit té la paraula el portaveu del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, el senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Moltes gràcies, senyor president. També voldria fer arribar l'agraïment del meu subgrup al senyor Francesc Guardans i al seu equip per la seva presència avui, donar la benvinguda al secretari del Govern i als representants del món de la cultura avui presents. Moltes gràcies.

Voldria començar amb els aspectes més positius que veig de la seva compareixença avui. També voldria compartir les felicitats que els diversos grups els han fet en molts aspectes de la feina feta. Crec que jo afegiria això tan necessari de l'esperit d'independència que han de mostrar en tot moment els equivalents dels *councils of the arts*, eh?, arreu d'allà, dels llocs on es van implantant; crec que això s'ha aconseguit aquí. Crec que també la seva labor mostra una garantia de qualitat, i això també és important de subratllar-ho, i també de transparència. Inclús faria un pas més i jo li donaria felicitats per haver fins i tot compromès el Conca amb el suport de la manifestació antiretallades, la qual cosa jo crec que certament és una prova més de la seva independència.

Com a aspectes clau també de l'èxit de qualsevol *council of the arts*, penso que el tema del contacte permanent amb el món artístic i cultural, amb els diferents sectors, és clau. I el fet de les cinc-centes reunions de les quals vostè ha parlat, doncs, és més que una prova d'aquest contacte i d'aquesta recerca del contacte.

Com a coses particulars que penso que és molt interessant de subratllar, el tema de l'estatut de l'artista i els ajuts, particularment..., cadascú tindrà la seva

penchant, no?, però els ajuts particulars al món del circ i de la dansa, que són sectors dels quals em consta un agraïment molt particular. I també parlaria –també–, fora d'allò que tradicionalment parlem quan parlem dins d'aquesta comissió, siguem nous o no..., que és temes com el turisme cultural. Jo crec que tot això ens ajuda a defugir una mica allò de la «cultureta» i l'elitisme en què de vegades caiem els catalans a cultivar quan pensem en el món de la cultura, i penso que és altament positiu. També és una manera d'afavorir un contacte amb sectors no tradicionalment associats amb el que entenem com a cultura, i una manera també de potenciar la transversalitat que tots busquem.

Em preocupa una mica l'aspecte d'un cert desdoblament quan es parla, per exemple, d'internacionalització. És evident, doncs, que hi ha aquest tema sobre la taula, amb altres sectors com poden ser el Ramon Llull. No sé si hi ha un cert perill d'un cert desdoblament en algunes funcions.

De tota manera, de tota la seva intervenció el que més m'ha sorprès, però alhora jo penso que, com a parlamentaris d'aquest Parlament –en els últims temps una intervenció mancada d'aspectes de rigor econòmic pràcticament és d'agrair, perquè moltes vegades les compareixences es converteixen en un llarg lament per la situació de retallades–..., li agraeixo que no hagi estat l'aspecte central de la seva intervenció. Però per altra banda també haig de dir que em preocupa una mica, i penso que una mica estem evitant el tema central. Jo crec que, entre tots, el tema econòmic no ha estat central, quan crec que hauria de ser-ho. Aquí s'ha parlat molt poc de pressupostos, s'ha parlat molt poc del futur.

S'ha parlat molt del passat i tots estem d'acord que la consolidació del Conca, doncs, ha estat una realitat. Potser s'ha parlat poc de l'aspecte del territori, de l'aspecte de l'associació amb la resta de països catalans. Crec que també és molt important recalcar això, com també ho és la necessitat de perfilar una mica millor les prioritats, definir exactament el que es vol dir, pel contracte programa, i també ens agradaria més concreció amb el tema de la futura seu del Conca, que creiem que és important.

Bé, per tant, jo voldria acabar la meva intervenció arrossegant el debat –o fent la meva petita aportació i alguna pregunta concreta– més sobre l'àrea econòmica. Jo crec que és irresponsable no fer-ho, penso que és indefugible. Malgrat tot, crec que no estem davant d'un debat de si apliquem bé les retallades o no a cultura. No crec que estiguem davant d'un debat de dir: «A veure, una petita retallada per al pressupost del Conca en el proper any què significaria», sinó que jo veig impossible de defugir la necessitat de veure com queda el Conca, com a equivalent o intent d'equivalent d'un *council of the arts* –que en tenim exemples a diversos països del nostre entorn–, pressupostàriament, en aquests moments.

Perquè jo crec que aquí és on hi ha la mare dels ous, eh? Estem parlant d'un Conca que té un pressupost patètic –patètic. I això, no se n'ha parlat, aquí. Estem parlant, diguem-ne..., podem parlar d'un altre país on

es parla que les retallades són tan tremendes i on fins i tot s'ha parlat, doncs, de la necessitat d'un rescat com a país, com és el cas d'Irlanda, on trobem que l'Arts Council d'Irlanda té un pressupost quatre vegades més gran, eh? És a dir, quatre vegades més gran, en un país que té un 30 per cent menys de població. Per tant, aquí és evident que estem davant del tema clau, que és el tema: què hi ha –què hi ha– per concretar la política cultural des de la independència, en cas d'un estat, i què hi ha per concretar les polítiques d'un país que té l'enorme accident de no tenir estat –i una cultura com la catalana, que no té estat. Jo crec que el debat hauria d'anar cap aquí. A mi m'agradaria sentir una resposta en aquest sentit. És a dir, per què patim aquesta enorme penalització, la cultura catalana, simplement pel fet de no tenir estat. Jo crec que aquesta és una de les preguntes que en podríem sentir respostes.

Per tant, jo no li demanaré ni per retards, ni per indefinicions, ni per si vostè aconsegueix de fer una política d'*arm's length*, que penso que sí que la pot fer molt bé, i penso que ho està fent molt bé en aquest aspecte. No és el problema. Això és un problema que..., tant de bo algun dia puguem parlar, a la Comissió de Cultura, quan parlem del Conca, d'aquestes temes. Però en aquests moments tot això és política ficció, són detalls que en estat de normalitat en podem parlar. La normalitat és el gran absent d'avui.

Jo crec que..., tampoc li faré cap recriminació pel fet que no pugui definir-se sobre el futur econòmic del Conca, perquè és evident que fins al pas de les eleccions aquí no hi haurà cap tipus de definició, no?

Bé, doncs, per tant, jo crec que no estem davant del tipus de crisis que afecten els *councils of the arts* en els diferents països. Ja hem citat l'exemple d'Irlanda, on han pogut..., i podríem parlar del Quebec, i podríem parlar d'Escòcia i de Galles, i d'Anglaterra mateix, on la crisi del *council of the arts* potser està en vies de superar-se després del final de l'època del Blair, no? Però, és a dir, no penso que tinguem aquests problemes; aquests problemes jo crec que els tenim superats. No estem davant d'un problema d'excés de dirigisme polític, com ha passat a la Gran Bretanya. En tot cas, aquí podem estar en perill d'una futura manca de dirigisme polític, segons com es miri, en el futur, tot i que evidentment la independència és allò que ha de ser important.

Bé, jo voldria acabar amb dues o tres reflexions. Abans s'ha parlat del conseller. Jo crec que –bé, això és evident– això és un diàleg directe entre el Conca i els representants de la Comissió de Cultura. Per tant, doncs, el conseller està en una altra dimensió. Però crec que no estaria malament de tenir en compte algunes coses que el conseller mateix ha dit, no? Bé, el mateix conseller ha dit que «una nació s'enforteix en la mesura que és capaç de desplegar el conjunt del sistema cultural i socialitzar-lo». El conseller és molt amic..., i jo sóc molt partidari del que diu, en el sentit de dir que les solucions que s'ofereixen des de les institucions culturals han de ser «sistèmiques». I a mi m'agradaria..., l'única petita crítica que faria és: m'agradaria més pensament sistèmic a l'hora de globalitzar, a l'hora de pensar les sortides per a la nostra

cultura, una cultura molt especial, una cultura que és com la d'un estat però que no té estat.

Per tant, deixaria la meva intervenció aquí, acabant simplement amb un agraïment a la gran feina feta, i amb l'esperança que seguim gaudint de la qualitat de treball que feu.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Strubell. I finalment té la paraula la portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la senyora Àngels Ponsa.

Àngels Ponsa i Roca

Gràcies, president. Senyor Guardans, senyors vicepresidents –senyor Forcano i la senyora Pilar Parcerisas també–, també la benvinguda en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió a tots els consellers i conselleres que ens acompanyeu. I, per descomptat, doncs, també al grup d'entitats que en gran part donaven suport a la Plataforma per a la Creació del Consell de la Cultura i les Arts. *(Pausa.)* Ah, sí, perdó, em deixava el secretari de la conselleria, bon amic Xavier Solà. Perdona, Xevi. *(Veus de fons.)*

En primer lloc, voldria agrair-vos la intervenció, l'extensa, l'exhaustiva intervenció, el to constructiu de la mateixa intervenció. I, en nom del nostre grup parlamentari, doncs, us ho agraïm: la bona predisposició, la voluntat de comparèixer i, com deia, la intervenció que heu fet.

El Conca és un organisme jove. Té ara just..., fa poc va fer els dos anys d'existència, i en aquest sentit de ben segur que ens cal fer una anàlisi proporcional a la seva joventut. Però això no treu que també hagi de ser rigorosa, l'anàlisi, per tal d'enfocar bé la seva tasca de futur. Doncs, voldríem que s'entengués la nostra intervenció en el sentit constructiu que al nostre entendre la institució mereix.

Permetin, però, començar amb una constatació: el Conca és un òrgan que curiosament el nomena el Parlament però que incideix en les polítiques que ha de dur l'executiu. Des del punt de vista tècnic és una confusió entre el legislatiu i l'executiu. Què vull dir amb «una confusió»? Mirin, qui ha de desenvolupar les polítiques en matèria de cultura és el govern, segons la divisió clàssica de poders. El legislatiu, el parlament, ha de fer les lleis i ha de fiscalitzar i controlar el govern. En aquest cas, però, es fixa per llei una institució a la qual s'atribueixen les competències en matèria de cultura, fins i tot la difusió d'aquesta, i es generen en aquest sentit duplicitats amb el Govern. Caldrà trobar un sistema de reconduir-ho, disposar d'un òrgan que serveixi per a la tutela i la transparència del sistema de foment de la creació artística.

El Conca va iniciar la seva singladura assumint amb promptitud les tasques directes de gestió de la concessió de subvencions a la creació. Semblava que hi havia un interès a assumir ràpidament aquestes competències. El problema potser ha estat que la precipitació per

assumir-les, i les ganes i la comprensible il·lusió per governar la cultura de manera independent, féu que no es poguessin plantejar massa paràmetres nous, i es concediren les primeres subvencions sense un criteri elaborat pel mateix consell. En aquest sentit, hi ha hagut una continuïtat administrativa, comptant amb la informació i la gestió heretada de la funció dels anteriors responsables de l'Entitat Autònoma de Difusió Cultural del Departament de Cultura. El resultat, si bé se n'han concedit a moltes entitats i amb molt bons projectes, eh? –bons i grans projectes–, també cal dir que s'han concedit subvencions a entitats amb certs dubtes d'idoneïtat. Abans s'hi feia referència, en l'informe de la Sindicatura de Comptes..., així ho manifestava. Parlo de les subvencions de l'any 2009.

Al nostre entendre, les subvencions a la creació no poden anar deslligades... *(Veus de fons. Pausa.)* Són les que..., l'informe de la Sindicatura de Comptes del 2009, eh? Al nostre entendre, les subvencions a la creació no poden anar deslligades d'una coordinació amb els diferents departaments de govern, els quals vetllen pel suport a la producció cultural i a la difusió. La independència absoluta amb què es treballa respecte al Departament de Cultura produeix a vegades duplicitats o incoherències en la gestió coordinada que ha de ser el treball productiu cultural, la cadena que no pot anar deslligada de creació, producció i difusió. Però de ben segur que amb les propostes que hem sentit a partir de la intervenció del president, del senyor Guardans, i amb la bona predisposició que hi ha en la conselleria, trobaran l'encaix perquè tot això pugui ser molt més coordinat.

Per exemple, el Conca no pot voler assumir les competències de difusió o no lligar-les a les de creació..., a les competències que té ara la Direcció General de Cooperació Cultural, ja que no podran ser mai gestionades amb independència de polítiques territorials del Govern, per entendre'ns. La conselleria de Cultura té competències directes en la planificació dels equipaments, els quals van directament lligats a la descentralització de serveis i a l'equilibri territorial en un concepte transversal de servei públic, i de l'Administració cap als municipis. Creiem, doncs, que el Conca hauria de poder dotar-se de prou autoritat moral i intel·lectual, una autèntica àgora de pensament que potser encara no sabem veure del tot i que cal seguir-hi reflexionant tots plegats.

Aquesta hauria de ser –aquesta àgora a què em referia–..., hauria de poder guiar de forma quasi incontestable la política cultural del país. La política cultural que li pertoca fer al Govern no podrà ser mai aliena, al nostre entendre, al dictat de les reflexions i les idees que haurien d'emanar d'un organisme que les elabora des de la distància i l'autoritat intel·lectual, d'un autèntic consell de savis. Segurament una bona fórmula a estudiar seria la d'un consell que tingués per funció proposar les línies d'ajudes i subvencions centrades en la creació i que assumís també l'avaluació i el compliment dels contractes programa sobre els quals han de treballar les entitats públiques de la cultura, tant els museus com l'auditori..., i que avalués també les pràctiques professionals, jo diria que en la línia del que

vostè també ens explicava de les taules sectorials que poden desenvolupar en l'elaboració..., que poden acabar desenvolupant –hi feia referència també el senyor Guardans– també l'estatut de l'artista, un estatut tan reclamat, així com el pla estratègic que ens avançava, que ben segur serà una bona eina.

Segons el nostre parer, l'ordre lògic de pensament –per tant, reflexió–, de proposta, concreció i d'actuació i gestió, ha estat algunes vegades –en aquest temps, eh?– invertit: es dictava primer la gestió i després el pensament, i potser encara ens cal una concreció.

Valorem positivament la tasca de suport que el Conca dona als creadors. La jornada que s'ha fet recentment amb els responsables del Ministeri de Cultura per tal que es puguin conèixer les línies de subvenció que existeixen i que s'hi puguin acollir cal reconèixer que ha estat un èxit. És una activitat que s'ha sabut gestionar bé i, al nostre entendre, amb coherència.

També des del punt de vista del Grup Parlamentari de Convergència i Unió les subvencions, que és un procediment reglat, les hauria d'atorgar la conselleria sobre les línies proposades pel Conca, i ser aquest qui proposi les persones o entitats a rebre aquestes subvencions. Per tant, ha de tutelar el procediment d'atorgament de subvencions i avaluar-ne l'impacte que tenen a l'hora de promoure els artistes i la creació.

I creiem també que seria bona la implicació en el que el conseller ens anunciava el dia de la seva compareixença en aquesta Comissió de Cultura, en el gran acord o gran pacte per a la cultura. Aprofitaria també, doncs, per fer la pregunta de quina creuen que ha de ser la seva implicació en aquest acord o en aquest pacte per a la cultura.

Segons el nostre criteri, l'informe de situació de la cultura i les arts a Catalunya potser hauria d'haver estat la primera actuació de totes a realitzar pel Conca, abans que aquest volgués iniciar una gestió, la qual ha de venir compromesa per aquest clarificador punt de partida de l'estat de la qüestió.

Com ens ha avançat també, president –senyor Guardans–, estan elaborant ara el segon informe i el contracte programa de relació amb la conselleria, així com diferents estudis. Ja els avancem l'interès del nostre grup parlamentari per conèixer-los quan aquests estiguin acabats, i ens agradarà compartir-ho amb vostès.

En aquest sentit, jo li diria a la diputada... No pensava entrar en aquest tema, perquè francament crec que no toca un dia com avui, eh? –hem vingut a escoltar la compareixença de l'organisme, de la institució del Conca–, però jo diria a la senyora Camats –m'hi obliga, lògicament, després del que ha dit– que no pateixi, que aquest Govern no té cap voluntat de desfer el que el tripartit va fer ben fet, de cap de les maneres. Ara sí, cal posar ordre –cal posar ordre– a on no n'hi ha, i, per tant, la responsabilitat de governar passa també per fer coses que no són del grat de tothom. Però sí que cal tenir aquests principis i aquesta responsabilitat quan es governa.

Reprenc en el context... L'informe, com parlava, parteix de l'establiment d'un model escandiu o nòrdic –aquí s'hi feia referència– de polítiques culturals, sense potser justificar el perquè d'aquest model, perquè es pren com a punt de partida un model que incideix en l'aspecte més social i educatiu de la cultura assajat per uns països que no compten amb una dilatada herència històrica i patrimonial de les cultures dels països del sud. La nostra herència històrica, la nostra trajectòria d'assimilació de cultures diverses, la nostra situació territorial han confegit una identitat cultural a la nostra nació que no podem obviar.

Acabo, perquè he sentit el temps que se m'acaba. Però també, i continuant amb el que deia abans a la diputada senyora Camats, les retallades jo crec que no s'haurien de fer..., no puc entrar a fons en el tema econòmic, però no s'haurien hagut de fer si vostès, doncs, haguessin gestionat millor i no ens haguessin deixat el forat que ens han deixat. (*Remor de veus.*)

Inclús, senyor Bosch, jo diria que tot no val un 10 per cent, sinó que tot val el dèficit que ens han deixat vostès del 3,9, quan a Espanya ens demanen l'1,3. Com ho fem, això? Amb quatre mesos de govern no hem trobat encara el què, eh?

En fi, acabant, al nostre entendre el Conca ha de mantenir una distància adequada respecte a la ingerència política, però també una distància adequada respecte a les ingerències gremials. Un consell s'ha d'erigir com un interlocutor entre dues parts, entre sectors i entre administracions, però no prendre només part per una si és que ha de tenir vocació de servei públic a tots els ciutadans.

Com diu el conseller, la cultura no és patrimoni de les persones cultes o dels artistes. Quan parlem de cultura, parlem de coneixements i de valors. La cultura en la seva dimensió més àmplia ha d'englobar l'humanisme, l'art i la ciència. Parlem d'un nou paradigma, i en aquest és..., en el que hem de buscar el nou horitzó del debat cultural.

Moltes gràcies, senyor president, i gràcies a tots vostès, senyor Guardans.

El president

Gràcies, senyora Ponsa. El president del Conca, el senyor Francesc Guardans, disposa ara d'un torn per respondre les preguntes que li han formulat els diversos portaveus dels grups parlamentaris.

El president del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts

Bé, començaré per reconèixer que una cosa és llegir un text i l'altra cosa posar ordre a l'allau de preguntes que m'han fet.

En primer lloc volia agrair molt sincerament, en nom propi i de tots els meus companys, totes les paraules que s'han dit positives, recolzadores, engrescadores, animadores per a la nostra institució. I les agraeixo de tot cor, perquè crec que són, per a nosaltres, rebre un molt bon incentiu per continuar fent la feina que fem.

I agraïm també aquelles paraules de crítica que hi pugui haver, i aquelles preguntes que intentarem anar resolent. Intentaré posar una mica d'ordre mental –meu, no del seu, que el seu l'han tingut perfecte a l'hora de formular les preguntes–, que jo necessito per posar una mica d'ordre a tota aquesta... Jo no ho sé, hi ha hagut un moment, quan ja tenia trenta i no sé quantes preguntes diferents, que ja he perdut una mica el torn, les anava numerant i...

Intentant..., i permetran que no sigui tot l'extens que cada una de les seves intervencions necessitaria, però intentant contestar per cada una de les intervencions, bé, faig l'agraïment genèric primer i així m'estalvio de començar, cada vegada que parli de cada un de vostès, agraint la seva intervenció. Intentaré centrar-me ja, aleshores, en les respostes a cada una de les preguntes.

La senyora Prados, del PSC. M'he quedat amb alguns dels punts que ha destacat, no? Ha dit: «Com seguim el procés que hi ha establert en aquests moments entre difusió, distribució, suport i acompanyament a la creació?» Bé, el Conca, que havia nascut amb voluntat d'independència, en aquests moments s'ha trobat..., i és cert, en els primers moments de la nova legislatura hi ha hagut –i això, amb aquesta resposta, també intentaré ampliar-ho una mica, perquè pot servir per a diverses de les preguntes que s'han formulat–..., és evident que quan va arribar el nou Govern hi va haver un cert primer moment en què es va estar..., jo no diria tant qüestionant, però que es va estar obrint la discussió sobre quin era el paper que li pertocava a cada una de les institucions i quin era el paper real que havia de tindre el Conca.

Una part d'això ens va sorprendre, també ho haig de dir, perquè nosaltres creïem, precisament, que havíem sigut creats com a institució més enllà de la legislatura i que era una institució que com a tal... A veure, sempre està molt bé que es qüestionin les coses, i més encara els representants de la sobirania popular, i més encara... Però ens va semblar una mica sorprenent, en el primer moment, que hi va haver una certa incertesa o dubte de què passaria amb el Conca. I hi havia inclús..., i ho diré amb tota naturalitat: «El Conca segueix o no segueix?» I per mi era una pregunta completament absurda, i en algun moment vam fer una mica quasi la broma de dir: «L'empresa municipal de transports segueix o no segueix?», i: «L'aeroport segueix o no segueix?» Escolti, existeixen, han sigut creats fa molts anys i no veiem cap raó per la qual això s'ha d'estar qüestionant.

Després d'això, això ja es va anar normalitzant, passat aquest primer moment, i no estic dient que això fos part de l'actuació de ningú, sinó que hi havia una mica de l'afront..., potser perquè no..., per raons que ara no hi vull entrar. Però el cert és que, bé, passat el temps jo crec que hem arribat a una cosa molt més normal, que és de dir: «Escolti, aquí hi ha una llei que es va fer, que és una llei important, que és una llei que ha necessitat temps. Les lleis estan per respectar-se, estan per desenvolupar-se, i si al seu dia toca, doncs, es canvien i no passa res.»

Però dintre d'això, les tasques que teníem nosaltres..., era, una, molt clara, que era la de suport a la creació, i que anava lligada també amb el que era la part de difusió i distribució. Hi va lligada perquè, evidentment, i en això hem coincidit des del primer moment conselleria i nosaltres, no són processos independents. Una cosa és que nosaltres com a organisme tinguem vocació d'independència i que tinguem vocació d'aconseguir ajuts i tot això –com a independents–, i l'altra cosa és que pensem que els processos són independents. Els processos van íntimament lligats i exigeixen col·laboració, exigeixen pactes, exigeixen entendre què és el que està fent cada un. I això és un tema que nosaltres l'hem plantejat des del primer dia i el tenim molt clar, i aquí està. I en la mesura que s'ha obert –i en aquests moments ho puc dir– ja una línia de diàleg clara, constructiva i franca amb la conselleria, doncs, aquests temes que inicialment semblaven una mica més preocupants avui van entrant.

Però també ho vull aclarir: som a l'inici d'un diàleg, no està tancat aquest diàleg. «Aquest diàleg» vol dir que –com tot diàleg, vaja– no té final, estem començant un procés que tindrà el seu desenvolupament. La conselleria està acabada de formar, ha tingut molta feina, entenc, perquè veig que el conseller desplega una activitat incessant, l'agenda de la conselleria també. Han tingut molta feina a desplaçar-se, en moltes coses, i el diàleg amb nosaltres està tot just, com és normal, començant.

I això inclou també resposta a la seva pregunta: com seguirem el procés? Nosaltres tenim molt clar quina és la nostra part del procés, que és la part de suport a la creació i assegurar-nos que en les passes que vénen després respecte de difusió, en la qual també hem de participar, i de distribució posterior, actuem de comú acord per no fer «tonteries».

Després –se n'ha parlat una i altra vegada i hi ha hagut diverses preguntes, però començant per vostè– feia esment, per exemple, al tema del contracte programa: quins criteris, quins pressupostos, quines prioritats. A veure, estem encara també amb una part oberta. Se sap que la part de pressupost no està tancada; no està tancada per a nosaltres, no està tancada per a ningú, estem en plena negociació. Les converses del contracte programa, també ho haig de dir amb tota claredat, estan en el que en diria encara un *nasciturus*; és a dir, no estem ni a la primera part del que seria el diàleg del contracte programa. Teníem un contracte programa bastant avançat, una idea o formulació de contracte programa, amb la idea d'un contracte programa que ha de servir per marcar pràcticament la totalitat de la legislatura actual, que és la que ens donarà una idea de contingut pressupostari, de compromís del Govern respecte de la nostra activitat. I estava bastant treballada en l'anterior legislatura, i vam decidir que no tenia massa sentit portar-la a termini perquè era una legislatura que estava acabant, i que el que tenia sentit era crear-ho en una legislatura que començava.

Aquí avui s'està donant una mica la paradoxa que a vegades se'ns està barrejant temes de pressupost, temes de contracte programa, i és important poder separar una mica les dues coses. Perquè ens hem trobat,

i això és perfectament comprensible, amb un govern que, com ens va passar a nosaltres, ha hagut de pujar a un carro en marxa, eh? El país no para perquè arribi un govern nou. La realitat és la que és. I això, ens hem trobat que, per exemple –en el marc de la conselleria ho veiem–, creiem que el contracte programa, al que ha de servir..., no té sentit fer un contracte programa simplement per donar continuïtat al que ja existeix. El contracte programa no té sentit si prèviament no hem fet bé la feina de decidir quines són les tasques que corresponen al Conca.

I amb això no estic qüestionant... No és el cas, no estem obrint finestres noves a veure si hem d'estar als ajuts –que hi hem d'estar–, si hem de tindre polítiques de cohesió social –que les hem de tenir–, si hem de tindre capacitat de definir, d'explicar i de dir –que ho hem de poder fer. El que estic dient és que, per exemple, en l'àrea dels ajuts, en l'àrea de la nostra presència activa en això, és evident que no estem a on hauríem d'estar. No solament perquè estem en un nivell encara molt baix –d'on hauríem d'estar–, sinó perquè manca encara una coherència. I aquesta la reconeixem nosaltres i la reconeixen de la conselleria, no pretenc... No hi ha encara, ni s'ha plantejat avui, una anàlisi racional de, per exemple, quin és el suport a la creació que donem a cada un dels diferents sectors en què estem: per què en dansa tenim un paper molt més important del que tenim en circ, o per què en música tenim un paper diferent. Això, que exigiria assegurar-nos al voltant d'una taula..., i dir: «Escolta, si el Conca és responsable de creació, ho hauria de ser horitzontalment per a totes les tasques i en la mateixa proporció. I en la creació sencera, i no en unes una mica més, en unes altres una mica menys.» Aquest discurs l'hem començat, i aquesta reflexió l'hem de fer i l'hem de fer amb la conselleria.

El contracte programa tindrà sentit una vegada que aquestes bases estiguin clarament establertes, una vegada que es jugui..., hi ha hagut preguntes també abans sobre el tema d'internacionalització: quin és el nostre paper, què hem de fer amb això. Doncs, evidentment, el paper que tinguem a treballar en la sortida d'artistes, en l'intercanvi d'artistes, en la presència de fora, totes aquestes diferents parts formen part d'un contracte programa. I per poder fer aquest contracte programa, primer ens hem d'haver aclarit seriósament no de si s'han de retallar les nostres funcions, sinó de com es despleguen les nostres funcions, que estan reconegudes per la llei i que, perquè ens entenguem, nosaltres..., i per això hem començat dient: «Som un molt petit organisme, som un organisme molt jove que està naixent i que està creixent, som un organisme amb dos anys de vida.» I aquest organisme, que ve amb tota la voluntat de col·laborar, de treballar, d'ajudar i de desplegar el que se li ha dit, té unes coses que li ha marcat la llei, i la llei diu que les ha de fer, i no diu que les hagi de fer avui.

Aquest organisme, avui, senyores i senyors diputats, té trenta-set persones –i amb restriccions, i amb dificultats– treballant en l'organisme. I es qüestionen aquestes persones, i se'ns diu a vegades que si som un organisme que té..., que és molt pesat, que no sé què, no sé

quants. És un organisme al qual se li demana, en funció del que diu la llei, un munt de coses. I les assumim, i les assumim amb sentit de responsabilitat. Les hem de prioritzar, evidentment, perquè la tasca que hem de fer..., se'ns demana que estiguem a territori –se'ns demana que tinguem presència real a territori–, se'ns demana que estiguem amb equipaments, se'ns demana que estiguem mitjançant, «intermediant», que parlem amb els ajuntaments, que parlem... I tot això des d'un organisme amb un pressupost i una presència que és molt menor de la que el sentit comú demanaria que tinguéssim. D'acord?

Aleshores, aquest contracte programa, ho repeteixo, el que ha de fer és poder desenvolupar això. I aquest contracte programa no tenim cap pressa per fer-lo. Tenim la pressa per fer-lo bé, tenim la pressa per fer-lo entenent quina és la tasca que s'ha de fer, i sense obrir ni grans debats, ni confusions entre el que és l'evident tasca que té el Govern –com a consell de Cultura i com a conseller de Cultura– i la tasca que té el Conca. Basta llegir la llei, basta amb el que es va fer al seu dia, que va fer aquesta casa i aquest Parlament..., i la va dotar. I ens haurem d'anar desplegant amb calma. I el contracte programa ha de reflectir això, eh?

Prometo no allargar-me tant amb cada una de les respostes, perquè, si no, no hi arribaríem mai, però almenys aquesta serveix també per cobrir alguna de les preguntes... Es demana moltes vegades això, el contracte programa. Aleshores, quin impacte té en pressupost? És que per mi hi ha una cosa: ara per ara estem discutint amb la conselleria d'un pressupost purament continuista, perquè ens entenguem. Continuista en el sentit que és un pressupost en què se'ns diu: «Miri, com que l'any passat tenien tant, aquest any, menys això, li queda tant.» Bé. Però que el que encara no hem tingut l'ocasió de fer és dir: «Escolti, per què no parem un moment i pensem quina és de veritat la tasca que hauria d'estar fent aquest Consell de la Cultura i de les Arts per desplegar la llei?» I això és un pressupost completament diferent, és un pressupost com normalment –quan jo venia del sector privat– es feien, que és que un començava per dir el que volia fer, i després d'això sortia el pressupost, no s'ho trobava...

Això no és, ho repeteixo, un tema de crítica, és perquè és evident que hi ha un *tempus*, i avui se n'han de sortir amb uns números. Jo entenc que aquests números d'aquest pressupost i del retall... Sí que vull aclarir una cosa –ho hem dit des del primer moment, ho repetim i ho deixarem claríssim–: tots els sacrificis que hàgim de fer com a Consell de la Cultura i de les Arts, tots els que puguem fer, els farem per perjudicar el mínim possible el sector de la creació. És a dir, si les xifres que ens donen, si les xifres de retallades –o ja no sé com era aquella frase que tant li ha agradat a la senyora Camats: «prudència pressupostària», per ser una mica més elegant amb el que estic dient–, si les xifres (*rialles*) –«prudència pressupostària», o de retallada, el que es vulgui dir– ens vindran donades –que, evidentment, intentem que sigui la menor...–, el que sí que els puc garantir és que la voluntat del plenari, expressada des del primer moment, és que aquesta retallada, que esperem que sigui la menor possible,

perquè entenem que seguim en una via de creixement –que és absurd que un organisme com el nostre, que acaba de ser creat, el que estigui és retallant-se, quan hauria d'estar-se consolidant, i no podem pensar..., de grans disminucions–..., però que, sentint tot això, nosaltres farem tot el que estigui de la nostra mà perquè tingui el menor impacte possible en la part d'ajudes i beques a la creació.

Això què vol dir? Que, evidentment, el càrrec de reducció serà el més fort possible... Cada vegada que es parla de retallades hem dit –a la inicial dèiem–: «Doncs, si al sector hem de tindre una retallada del 10, és evident» –o del 10, o del 15, o del que acabi al final marcant-se, i no som nosaltres els que tenim ni l'autoritat ni la força per estar-ho discutint..., la xifra que rebem– «que el que sí diem és que assumirem la part més important, amb molta diferència, amb càrrec a despeses d'estructura», per intentar penalitzar el menys possible, dintre d'un context que entenem i amb el qual som solidaris, i en el qual intentem dir: «Escolti, la cultura no se l'ha d'aïllar dels altres problemes.» Però, amb això, el que diem és: «Nosaltres intentarem fer, una i altra vegada, amb els exercicis de números que estem fent..., d'absorbir el càrrec a despeses d'estructura, la major part del que sigui la retallada.»

Però també avisant, i això és important que la cambra ho conegui, que ja hem nascut pobres, que hem nascut petits i que no podem seguir sent cada vegada més pobres i més petits, i cada vegada la gent esperant més que despleguem la llei i: «Com és que no hi arriben?», i: «Com és que no han fet això?», i: «Com és que no han fet allò?», eh? Vull dir, les prioritats les hem de marcar entre tots, les han de conèixer vostès també. I per això, quan nosaltres venim aquí avui, no és tant a parlar de números, perquè no tenim res gaire nou a afegir. Que la cultura és un bé, que la cultura és un bé que s'ha de protegir, que la cultura és futur, que la cultura és tot això... Què els haig de dir que no sàpiguen vostès? Estic a la Comissió de Cultura. Què haig de vindre a dir? Alguna cosa que vostès desconeixen? No. La realitat econòmica és la que és, els pressupostos són el que són. El que nosaltres hem dit des del començament, i per això vam donar suport en el seu moment a les protestes que hi havia i, almenys –i no tant protestes– a la necessària reflexió sobre el que s'estava fent sobre el tema de la retallada..., ens semblava molt correcte fer-ho d'aquella manera. Doncs, bé, el que estem demanant és una mica aquest tipus de suport..., i saber que estem amb aquestes dificultats..., que tenim.

Vaig per respostes concretes, ara ja més telegràficament, a preguntes. Xarxa de centres. En xarxa de centres la realitat en aquests moments és la següent: en el mes de novembre, no recordo exactament la data, s'aprova i es publica el Decret de xarxa de centres –em sembla que és el 14 o el 15 de novembre. Entenem, perquè tothom té dret de passar el seu temps fins a aterrar, que a la conselleria li ha costat una estona arribar a prendre control de la magnitud de tasques que tenien encomanades. A dia d'avui, hem tingut una primeríssima reunió fa molt poc temps, per començar a

parlar de quina podria ser l'aplicació de la xarxa de centres, eh? Per ser molt precisos en el que estic dient, nosaltres no hem assumit encara les responsabilitats que el decret diu que ens corresponen per a la xarxa de centres. No hem assumit ni el pressupost, no hem assumit la part, les funcions que ens toquen de coordinació. La conselleria diu –i ens sembla molt respectable, eh?, no ho discuteixo– que en ares de la seva competència això encara no ho veu clar i que ho hem de parlar. Molt bé, doncs, si ho hem de parlar, ho hem de parlar. Ara per ara el Consell de Cultura i de les Arts no ha assumit les competències que el decret, publicat en el mes de novembre, diu.

Això no vol dir que no les hagi d'assumir. Evidentment que sí i, evidentment, respecta, només faltaria, la màxima capacitat que té la conselleria per decidir modificar aquest decret i substituir-lo per un altre. I és una mica la primera de les coses que estem començant a parlar amb la conselleria. Dir: «Escolta, això és el que hi ha al damunt de la taula. Com ens hem d'organitzar? Perquè no prendre decisions sobre això acabàra perjudicant...» I tots sabem que hi ha un cert marge i un cert temps per actuar, però no prendre decisions sobre això pot acabar perjudicant seriosament el que és el teixit d'equipaments d'aquest país, i de centres, i pot acabar perjudicant també els ajuntaments, que és amb qui, en principi, estava previst que aquesta xarxa estigués funcionant, i amb el màxim protagonisme per als centres i per als ajuntaments, que eren els que l'havien de gestionar, amb la coordinació i ajut..., que li donava el mateix decret de la xarxa.

Una altra pregunta que també ha sigut recurrent en el llarg de les intervencions de vostès aquest dematí és el tema d'ajuts i finestreta única. Permetin també que intenti ser clar en aquest tema. Jo no voldria que es porti a vegades –i jo crec que no és mai malintencionadament, eh?–..., hi ha una certa confusió a vegades quan es parla de «finestreta única», i alguns ho interpreten pensant: «Ui, això vol dir que va contra el Conca.» No, no, no. Vull dir, nosaltres cada vegada que sentim expressions com «finestreta única» ens n'alegrem, perquè pensem que, dit d'una altra manera, el que s'està dient és que el que es vol és millorar el procediment administratiu, millorar telemàticament el funcionament dels ajuts, evitar confusions, és a dir, fer força..., diners. No hi tenim res en contra –no hi tenim absolutament res en contra–, som els primers que hem començat a dir: «Escolti, si aquí s'han de millorar els procediments... Nosaltres hem fet la web, estem intentant portar a termini la millora dels processos, la màxima transparència...» Això forma part totalment del credo amb què nosaltres hem nascut.

Evidentment, el que ha de quedar molt clar és que el que no es pot confondre, que alguna vegada ha semblat que es confonia, és el criteri de «finestreta única», de simplificar la part administrativa, per dir: «I això, l'única manera d'arreglar-ho és que ho ha de donar-ho tot un sol.» No, no, no, no emboliquem una cosa amb l'altra, això no és el que s'està dient. «Finestreta única» no vol dir que els ajuts els hagi de resoldre una sola persona o una sola institució o organisme. Nosaltres no renunciem –perquè aquesta casa, aquest Par-

lament, ens ha demanat i ens ha mandat per fer una determinada cosa— a una de les raons que figuren amb lletres ben grans al nostre ADN, i aquesta raó és dir: «Exactament, vostès són responsables de donar els ajuts a la creació.» Per què? Perquè —aquí vaig al tema de la distància del braç— no poden estar contaminats per vinculacions polítiques, perquè han de tindre continuïtat en el temps...

I hi ha hagut alguna pregunta que s'ha fet fa un moment: «I quines són les polítiques que vostès pensen fer?» Evidentment, quan tinguem —i aquí tornem al contracte programa— una mínima estabilitat pressupostària..., que és evident que la manera de donar seguretat i continuïtat al sector en què treballem és poder passar a convenis, en lloc de la subvenció anual, per a una part important dels nostres ajuts, perquè això permet construir teixit, permet construir projecte, permet donar seguretat a la gent que ho fa, estabilitat... Això ho entén tothom, però per això nosaltres..., els primers que necessitem tindre una mínima estabilitat som nosaltres mateixos, perquè difícilment podem anar a crear un conveni o a donar convenis si nosaltres no sabem quins són els recursos que podem tindre. D'acord? I això sí que és..., no per a avui, però és una tasca important que ens hi hem de comprometre conselleria i nosaltres: és donar estabilitat. I això, ho repeteixo, no té res a veure amb el tema de «finestreta única». Encantats de treballar-hi, encantats de treballar amb la conselleria. Estem esperant encara que se'ns convoqui, però estem segurs que per part de la conselleria serem convocats com els primers a discutir quina és la millor de les maneres de treballar en aquesta línia.

El tema del Canòdrom no el vull defugir. N'hem parlat abans. Forma part del mateix tipus d'explicació que estava dient per a la xarxa de centres d'art. Nosaltres del Canòdrom en seguim tenint la responsabilitat, no compartim al cent per cent la visió que té el conseller sobre el tema del Canòdrom. Forma part del nostre criteri, creiem que el conseller ho veu més confós i més complicat. Ara no estic parlant de la necessitat d'arrencar demà al dematí amb el Canòdrom, eh? O sigui, jo crec que tothom pot entendre que en una època de dificultats de pressupostos hi hagi un cert endarreriment de certes obres o de certes posades en marxa. Però ni falta tant com en algun moment semblava que podia passar —és un equipament que està pràcticament acabat—..., i el que es va decidir en el seu moment, com tot és millorable —tot és millorable— i tot és opinable..., però no passa res per parlar-ne, i això ho sap la conselleria i ho hem començat a posar damunt de la taula. Hem d'entendre quina és la reflexió, no el «no perquè sí», sinó: «Escolti, si no ho entén, parlem de quina és la incardinació d'aquest Canòdrom amb la xarxa d'equipaments que té i quin és el paper que hi juguem. Que vostè es pensa que n'hi ha un altre? Parlem-ne.» Però no simplement..., una certa sensació: «A mi no m'agrada, això és un embolic i no sé com ho hem de fer.» Doncs, bé, això és la voluntat nostra de treballar-hi i arribar a fer alguna cosa constructiva. Hi hem cregut, creiem que és un bon equipament, estem disposats a recolzar-lo. I no tenim cap afany de protagonisme. Si hi ha qui ho pugui fer millor o en-

caixa millor d'una altra manera, encantats de recolzar això. L'important és que hi hagi un centre que ajudi a difondre creació. Això és el que ens interessa de veritat. Qui ho gestioni, la veritat, és un tema bastant menor i bastant irrellevant.

Crec, senyora Alegret —i perdoni que vagi saltant així, però...—, que he respost una mica el que deia abans dels dubtes d'inici de legislatura. La incertesa s'ha aclarit? Jo crec que sí, jo crec que estem..., nosaltres ens sentim molt tranquils perquè tenim la legalitat del nostre costat, sabem que estem fent les coses que hem de fer. Les fem amb els mitjans que tenim, però amb la il·lusió, la feina i l'entusiasme per portar-los a terme. Només un petit incís. Comprendrà que no m'estendré amb el tema de Reus, eh? Per raons òbvies i familiars, tota la part del meu pare era d'allí, de manera que em sembla molt bé tot el que vostè hagi de dir de Reus. A casa se n'alegraran molt. I hem estat a Reus, hem estat al Festival d'Estiu de Reus; exactament, vaja, he estat a Trapezi, hi espero tornar aquest any, com hem estat a trenta altres llocs, i com tant la vicepresidenta, o el vicepresident, com els consellers, es desplacen amb tota regularitat —anava a dir «normalitat», això seria una bestiesa— a tot el territori, eh?

Un tema dels ajuts que coincideix també..., i volia precisar una cosa, perquè hi ha hagut un punt de confusió aquí amb la intervenció de la sindicatura, eh? I ho voldria deixar ben clar perquè no voldria que quedés cap tipus d'ombra sobre el que s'ha dit aquí. A veure, és cert el que s'ha dit, que hi ha una part del que nosaltres hem heretat que ho hem continuat. Per què? Per la mateixa raó que li deia al començament..., que es va trobar el Govern actual. Un no arriba i diu: «Ei, parin, comencem a posar el comptador a zero.» No, no, nosaltres la primera prioritat que vam tindre quan vam arribar va ser no perjudicar el sector que recolzàvem; el sector de la creació no se'l podia perjudicar. Amb la qual cosa, a benefici d'inventari el que ve, i continuïtat per a aquell primer any. No es qüestiona re, perquè ara aquí del que es tracta és de no parar la màquina, perquè si no qui prendrà mal seran els senyors als quals suposadament —no «suposadament»: de fet hem vingut a donar suport.

A partir d'aquí comencem a plantejar-nos com es fa i com millorar-ho. I, evidentment, intentem millorar els procediments. I no hi som encara, eh? Intentem millorar els procediments amb diàleg amb els que ens pateixen, que són els administrats. Que ho intentem fer de la manera més simplificada possible; això sí, amb respecte a la legalitat vigent, que no és senzilla. No és senzilla la Llei de procediment administratiu, que el vicepresident coneix bé, perquè la cita tota la gent que ens ve a veure. (*L'orador riu.*) No és senzill..., unes quantes de les disposicions que hi ha no són senzilles. Les hem d'aplicar.

Què va passar? Que al vindre la Sindicatura de Comptes —i això és molt important—..., la Sindicatura de Comptes a nosaltres no ens ha criticat. La Sindicatura de Comptes el que ha dit, amb tots els respectes i amb llenguatge una mica col·loquial, és: «Abans de vostès, això era can Seixanta.» D'acord?

I aleshores nosaltres el que estem fent és una tasca enormement complicada, que és: hem de ser propers als creadors, hem de ser un organisme que han de poder sentir proper els creadors i, al mateix temps, no podem ser can Seixanta. I això crea problemes. I això crea que, com és lògic, alguns de tant en tant s'enfaden. I amb això no dic que ho fem tot bé, eh? Però això ens crea problemes, lògicament que sí. Perquè exigir, per exemple, que si un senyor ha de justificar un cert pressupost i resulta que s'ha acostumat que només en justifica un 20 o un 30 per cent, i la llei diu que com a mínim un 80, i dir-li: «Doncs, m'haurà de tornar els diners»... Ai, senyor, la que hem armat. D'acord? I això és el que ha passat.

Aleshores, nosaltres intentem ser, en la mesura del possible i on hi ha dubtes, al més a favor possible dels creadors, sempre, però amb un respecte a la legalitat. I ho repeteixo, per no confondre: quan la Sindicatura de Comptes aixeca la bandera no l'aixeca sobre del nostre mandat. El mandat l'ha fet sobre el que era l'entitat autònoma prèvia a nosaltres. No hi ha cap crítica, avui –n'hi haurà, segur, eh?–, diguem-ne, d'inspecció per a nosaltres. Hi ha crítiques, lògicament, entre altres coses, dels senyors que no han rebut l'ajut, de l'altre no sé quants..., totalment legítimes. I d'errors nostres, perquè nosaltres també n'estem aprenent. Els dos anys suposen, primera, que ens hem de consolidar amb autoritat moral, que hem d'anar guanyant temps, que hem de poder-nos anar desplegant; també suposen que n'aprenem, i en aquesta escola només hi ha el sistema de prova i error, perquè no he vist cap curs que t'hi ensenyin a ser conseller del Conca, encara no n'he vist cap, ni a distància ni no a distància. Se n'aprèn caminant, eh?

Bé, modificació de llei, la senyora Camats... Ah, la senyora Camats m'ha preguntat dues coses, si és el cas: modificació de la llei i seu. A veure, la modificació de la llei..., vostè és molt jove i jo ho sóc una mica menys, i hi havia una revista molt interessant en aquest país, que era l'*Hermano Lobo*, que sempre contestava una cosa que deia: «Uuu!» Cada setmana hi havia sis o set preguntes que es contestaven dient: «Uuu!» (*Rialles.*) Doncs, la modificació de la llei... (*Remor de veus.*) I, en aquest sentit, jo crec que, amb prudència, també –d'aquesta que tant li agradava–, anem fent, anem avançant a desplegar el Conca, i els temes puntuals del que té a veure amb la nostra part legislativa i tot això ja els anirem tractant. En el seu dia vam pensar que era una bona idea plantejar-la en els representants de l'anterior legislatura, aquella modificació. No es va estimar i, per nosaltres, en un ordre de prioritats i de a on esmercem les nostres energies hem considerat que en aquests moments l'important era establir una bona sintonia, una bona capacitat de treball amb el poder executiu actual, i és amb el que estem, eh? I intentarem que la llei...

La seu, què vol que li digui? També dependrà... No ens hem mogut. Tenim un conveni que diu que algun dia anirem al borsí. Em sembla una cosa bastant –per dir-li també la veritat– irreal en aquestes altures de la jugada. Però també tinc un altre dubte –que torna al que deia del contracte programa; realment avui tenim

trenta-vuit persones–: si algun dia, seriosament, ens posem a dir quina és la tasca que hem de fer, quins són els recursos que tindrem i quina seu necessitarem. Jo em nego a pensar que això simplement va de baixada, i que hem començat sent 42, i ara som 38, i després d'això serem 35, i després 34, i després ens acabarem quedant el guàrdia i el sereno. Això no és el que hauria de ser. No deixarem que passi, esperem que aquesta casa ens empari perquè no passi mai. I no dic que sigui la intenció de ningú, eh? Però que ens interessa molt consolidar l'organisme, i anar creixent, i anar-nos desplegant. Llavors, la seu hauria d'anar d'acord amb això.

Evidentment, també, amb la situació general que té el país ens sembla bastant absurd ens aquests moments sortir a reivindicar que volem una seu més àmplia o el que sigui. No ens va agradar i no ens agrada on estem, perquè creiem que transmet una mala imatge, d'estar ficats dintre de la conselleria, i és incongruent amb la voluntat del Parlament de crear un organisme independent. Però ho hem dit, ho hem repetit i al final aquella sensació de ser nanos pidolaires no ens acaba de convèncer massa. Si hem de lluitar, lluitarem per algunes altres coses: lluitarem pels pressupostos i lluitarem pels ajuts. Miri, si els creadors, els que ens donen suport..., si no ens poden, o no ens volen, o no saben trobar-nos una millor seu, doncs, ja ens adaptarem a la que hi ha. És el que podem dir en aquests moments. No està resolt, senyora Camats, i no sembla que ho estigui aviat. Jo, almenys, encara no n'he sentit a parlar ningú en la nova legislatura, de preocupar-se per en quina seu estem.

El que vostè diu de l'informe anual, que jo li ho agraeixo moltíssim..., perquè a mi donar pes al desenvolupament de l'informe anual, i que l'informe anual tingui un impacte real... Haig de dir que per nosaltres va ser..., hi vam treballar molt, en el de l'any passat. I tornem a treballar molt en el d'aquest any. Però ens vam sentir enormement orgullosos de l'impacte que va tindre la difusió de l'informe anual l'any passat, i de com ha sigut acollit i com ha sigut rebut. I amb crítiques també, que també les agraiem, eh?

Sí que és cert –a mi em sembla que li ho deia al president Puigdemont, en el seu moment– que nosaltres tenim reglamentàriament dues compareixences. I que, aleshores, la lògica portaria –però això ho decideixen vostès, eh?, que nosaltres compareixem quan vostès ens criden– que la primera compareixença fos, més o menys, aquesta època de l'any per donar comptes, una mica, del que ha sigut la vida de l'organisme, i la segona, com que l'informe anual en principi surt al juny, tingués lloc al setembre per fer una mica l'anàlisi conjunta del que hem trobat, del que pot sortir d'allí i del que sigui. Això em semblaria que seria una bona manera d'incorporar el que hi ha, i una mica en parlàvem amb el president fa uns dies, no?

Hi havia una pregunta respecte de l'acord nacional per la cultura. Quin paper hi tenim? Bé, estem esperant... Jo entenc que s'està començant a fer feina a dintre de la conselleria. També, per dir-ho amb tota claredat, en les reunions recents que hem tingut, i amb el bon esperit que ens anima a tots per arribar a bons acords,

encara aquest tema no s'ha posat al damunt de la taula, però crec que és una fase molt prèvia i m'imagino –i en tinc la plena certesa–..., perquè a més, si no ho recordo malament, vaig sentir el conseller en aquesta mateixa cadira dir que volia que nosaltres hi tinguéssim un paper rellevant, i no esperaria una altra cosa, donat el paper que nosaltres hi hem de tindre i donada la seguretat que el conseller ho sabrà i voldrà comptar amb nosaltres.

El senyor Pere Bosch ha parlat del pla estratègic, d'equilibri territorial, del perill que algun sector es quedi al marge, de la integració dels nous catalans. Evidentment que és un tema que ens preocupa, evidentment que és un tema que incloem en el pla estratègic. A veure, no ens fem il·lusions. Ho repeteixo: la nostra capacitat és, en primer lloc, autoritat moral; en segon lloc, intentar mitjançar; en tercer lloc, intentar convèncer, i, en quart lloc, arribar amb els nostres ajuts on podem. Però, amb un pressupost que l'any passat era de 15 milions i que aquest any ja veurem per on anirà, la capacitat immediata econòmica d'incidir és la que és. Per això és tan i tan important que aquesta institució sigui respectada, potenciada, perquè aquests papers que hem de fer, i que són tan importants, d'ajudar a convèncer... I li puc assegurar que una part important ja de les cinc-cents visites que hem tingut no són de gent que vénen a demanar diners –que també–: són de gent que ens vénen a demanar que intervinguem en processos, són de gent que ens vénen a demanar que mitjancem en processos, són de gent que ens ve a explicar coses perquè els preocupen i volen que algú que no sigui estrictament el Govern també n'estigui assabentat, d'acord?

I en aquest sentit, per exemple, tot el replantejament que suposa en aquest país l'arribada de la immigració, les noves polítiques culturals, la integració... Evidentment. És una de les raons, per exemple, per la qual estem molt interessats en la feina que podem fer amb UNESCO per al tema de cohesió social. Perquè ells hi han treballat molt a fons, en aquest tema, i ens sembla que poden ajudar-nos a córrer en un camí en el qual no ens podem permetre el luxe de començar a aprendre des de zero, i la corba d'aprenentatge ja la tenen feta alguns molt millor que nosaltres.

Senyor Strubell: que no he centrat la meua intervenció en els pressupostos. Ja ho he explicat, per què. La cosa dóna de si el que dóna de si. I la reflexió a què vostè ens anima sobre el paper d'una Catalunya..., i sobre el paper d'una Catalunya també integradora amb els altres territoris, en això és evident que hi estem, eh? I que hi treballarem. Però torno al que li deia. Li faré una confessió: l'organisme nostre té –la gent que treballa a dintre, que hi treballa– onze membres al plenari, que estan aquí acompanyant-me avui. N'hi ha tres que som alliberats, que som els que estem... Bé, «alliberats» en diuen alguns, els altres en diuen alguna altra expressió. (*L'orador riu.*) Però que estan aquí, asseguts amb mi a la taula. Ja veuen la cara que posen els dos que m'acompanyen quan han sentit a dir això d'«alliberats». Això dóna de si el que dóna de si. És a dir, el desplegament nostre arriba on arriba amb els recursos que tenim. I aleshores, per exemple, les

visites a territori..., i ja si parlem de començar a sortir a València, a les Illes, a la Catalunya Nord, etcètera, bé... Jo primer vull assegurar-me que cobrim Reus, que cobrim Igualada, que cobrim Solsona, i que ho cobrim amb una mica de dignitat. I encara no hi arribem, eh? Però això no... Intentarem fer-ho tot, però, li ho repeteixo, dintre de l'ordre de prioritats que tenim.

I finalment, permeti'm, senyora Ponsa, només acabar amb una cosa, i li agraeixo el to àmpliament positiu que ha tingut la seva intervenció..., i evidentment pel paper que avui tenen com a grup parlamentari. És de llei escoltar tothom amb molta atenció, però –una mica orwellianament– a alguns amb més atenció que als altres, per la capacitat que tenen que el que diuen acaba sent..., legislativament pot acabar sent important, no?

A mi m'agradaria deixar clara una cosa. Nosaltres, quan vam arribar, no és que ens precipitéssim damunt dels ajuts perquè ens fes molta il·lusió. Nosaltres, quan vam arribar, ens vam trobar que teníem moltes coses a fer. Ho repeteixo: n'hi havia unes que era un tren que estava en marxa, que era els ajuts, i no ens quedava més remei que entomar-ho. No vam demanar: «Ara volem fer més ajuts.» No, no, no. Vam dir dues coses. Una –i ho explicava una mica abans–, seguirem amb els ajuts perquè els hem de donar, perquè no ho podem parar. I, segona –i això ho va reconèixer la conselleria sortint, i ho vam demanar a l'actual i encara no ens n'hem sortit–, vam dir: «Escolti, i tocaria una mica que parléssim de tot el conjunt del que fa l'ICIC, del que fem nosaltres; per què l'ICIC fa algunes coses que nosaltres creiem clarament que són contradictòries amb indústria cultural, i que són creació, que les haurem de tindre nosaltres.» Però no és per ambició expansionista, és simplement per coherència de model. No passa re per endreçar, d'acord? Però li ben asseguro que no vam saltar re... No, no.

I aleshores –i després– començarem a pensar... No, no, l'ordre lògic ja l'entenc, del que diu vostè. L'ordre lògic, en un món ideal, en què hauríem pogut arribar, preparar bé el terreny, després començar a rebre competències... Però vam pujar en un tren en marxa. I quan tu pugues en un tren en marxa, primer vénen les urgències, i les urgències és que no pots parar el que hi ha. I després ve el moment de començar a reflexionar, i ve el moment de començar a fer l'informe anual, i ens el vam prendre amb tota seriositat, però va anar per aquest ordre.

Evidentment que creiem –ho hem dit, ho direm i mentre no canviï la llei ho seguirem dient– que la tasca de donar els ajuts també és important –aquesta tasca també és important. I no és conflictiva, i no hi veig aquest aparent conflicte entre el legislatiu i l'executiu, perquè nosaltres crec que tenim molt clara la doble missió que tenim. Però no ens equivoquem: nosaltres som Generalitat de Catalunya. Jo em miro a la targeta i la targeta ho diu. Jo no sóc legislatiu, que és aquesta casa. Nosaltres som executiu. I evidentment no som judicial. I cura: quan dic que «no som judicial» no estic tampoc fent una broma. Algunes vegades alguns ens demanen que fem una tasca de supervisió i de tutela per a la qual ja hi ha algun altre organisme nome-

nat en aquest país: se'n diu Sindicatura de Comptes, eh? Que alguna vegada diu: «No, no, és que heu de mirar que els processos estiguin ben fets, això és una de les tasques importants del Conca.» Bé, segurament ho deu ser... No és el que diu la llei que hem de fer.

Nosaltres hem d'estar supervisant, animant que les coses passin, mirant des de dalt, ajudant els processos. Però supervisar que el procés estigui fet ja hi ha altra gent que ho fa, i ho fa infinitament millor que nosaltres. Hem d'assegurar-nos que les coses passen, que els diners arriben on han d'arribar, que es donen amb transparència, que es donen a on han d'anar, que es donen amb continuïtat, que es donen amb rigor, que es donen amb seriositat. Això és una tasca nostra. I que, a més, entenem els processos, i a més anem establint prioritats d'acord amb els actors, i fer que funcioni. Però ni hem de fiscalitzar com es donen els ajuts per part d'altres –crec que no toca–, ni hem d'estar tampoc relegats en una espècie d'Olimp en algun moment –que algú ha pensat que estaríem instal·lats a dalt d'alguna cosa. Que una vegada vaig dir: «Em sembla que ja tenim trobada la seu, que serà a l'Observatori Fabra, a dalt del Tibidabo.» (*L'orador riu.*) Afortunadament, això ha sigut una fase, ha passat i ara estem desplegant-nos amb el suport, la complexitat de tots vostès.

Fins aquí. Segur que m'he deixat trenta preguntes, i perdonin, d'entrada...

El president

Molt bé. Gràcies, senyor Guardans. Els grups disposen d'un nou torn, si volen fer ús de la paraula. (*Pausa.*) Senyora Prados, vol intervenir?

Consol Prados Martínez

Sí, de fet ens ha contestat bastant, eh?, tot i que eren, aquestes preguntes, així, tantes, i de tants temes en concret.

Insistir en una qüestió que jo deia al començament –em sembla que ho he dit de passada– sobre..., jo crec que és un tema més conceptual, eh?, però sobre el retorn social, diguéssim. Retorn social d'aquesta inversió en la creació i aquesta inversió que fem, doncs... Ja sé que és un concepte..., no?, però quina valoració en fan, com han de potenciar aquest retorn social, sobretot des d'aquest concepte, que ens interessin els públics –jo ho deia en la compareixença del mateix conseller, la primera vegada; bé, la vegada que ha vingut, vaja–, i sobretot com busquem que hi hagi més gent interessada per la creació i per l'accés a la cultura, per l'accés al coneixement en general.

I, a part d'aquí, bé, jo crec que ens ha deixat clar que de pressupostos encara estem una mica..., no sabem, no sabem com poden anar les coses. També ens ha agradat la seva sinceritat –sinceritat en aquest sentit. I el que confiem és que, a partir d'aquest caminar, que es vagi definint aquest contracte programa. Que, com vostè ha dit, aquest és el marc, no? I, a partir d'aquest marc, definir aquestes tasques, les funcions... I em sembla que és del tot oportú que no sigui un contracte

a prop..., però que sigui de recorregut. Jo crec que ha de ser de recorregut, perquè si no sí que sempre correm aquest risc d'iniciar, de parar, de tirar enrere, i aquestes qüestions que jo crec que no beneficien, evidentment, ni el consell, ni la cultura, ni els creadors, que són, en definitiva, doncs, els destinataris.

Res, reiterar novament el nostre agraïment i aquest desig, doncs, que puguem anar caminant. Sí que ens agrada la proposta de la diputada, la senyora Dolors Camats, que en aquest informe que ara ja es parlava que fos cap al setembre, no? –quan toqui–, que pogués servir, aquesta anàlisi..., de quina és la situació, de quin és el diagnòstic, i que a partir d'aquí també els grups parlamentaris poguéssim treballar. En quines iniciatives, en quines propostes, de forma conjunta, podem tirar endavant, des d'aquesta voluntat de treballar per a la difusió, per a la creació, per a la cultura en general, per al coneixement aquí al nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora Prados. La senyora Alegret vol intervenir?

Alicia Alegret Martí

Gràcies. Afegir-me a les felicitacions per la sinceritat, la claredat i –de nou li ho dic– la pedagogia que està fent avui en les seves intervencions per clarificar molt més no només què és el Conca, sinó quin és l'esperit que té i l'ànima, que a vegades en els papers no la veiem. I crec que avui queda bastant clar.

Reiterar l'aposta que fa pel contracte programa. Jo crec que és bàsic tenir unes idees estratègiques, treballar a mitjà, a llarg termini, i no només a curt termini. I ens ha especificat molt bé a què es refereix quan parla de contracte programa, i per tant esperem també, com la resta de diputats de la cambra, veure'l al més aviat possible, per saber què ens deparen els propers mesos i els propers anys en relació amb el Conca.

Li agraeixo també el que ens ha dit de la finestra única. Jo també crec que és un portal d'entrada únic, independentment de qui sigui competència, i que per tant facilitem el possible als ciutadans, als creadors, als artistes que tinguin un lloc únic on dirigir-se, fàcil, sobretot, i molt més proper, si pot ser, no?, aprofitant les noves tecnologies i tots els sistemes informàtics que avui en dia tenim a l'abast, i que a vegades, quan parlem d'administració –d'organismes que depenen de l'Administració, com Conca–, sembla que encara veiem aquell segell, aquell tampó i el funcionari de torn, quan vostès ens estan dient: «Fem un pas endavant, que estem al segle XXI», també en refecció de documents i eliminació de burocràcia.

I només un últim apunt. Quan algunes intervencions també han parlat d'aquesta Catalunya integradora amb altres territoris de parla catalana, a mi m'agradaria que el dia que es pugui no només seguir territoris de parla catalana, sinó també interrelacions amb tot l'Estat. Per què no podem tenir bones interrelacions

amb Madrid, el País Basc, Galícia, Andalusia? Qualsevol. Avui tenim un bon exemple d'una escriptora catalana que ha guanyat el premi Cervantes, i en alguns restaurants d'algunes regions avui fan un menú típicament català. I també és una manera de promocionar la nostra cultura i la nostra manera de fer. I, per tant, sense menystenir el tema de la llengua, que ja sé que el senyor Bosch suposo que anirà per aquí quan contesti, també és una bona manera de fer relacions amb la resta de l'Estat.

I acabo només dient una cosa. Potser no toca –em passa una mica com a la senyora Ponsa–, però als «territoris», com diuen vostès, de parla catalana, que tenen governs d'altres colors dels que tenim aquí, deixin que siguin els mateixos ciutadans els que decideixin si són bons o mals governs, i a partir del 22 de maig així ho faran.

Gràcies.

El president

Sí, gràcies, senyora Alegret. Té la paraula la senyora Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Com que estem a la Comissió de Cultura m'he inspirat, i llavors deia, com la Maria Mercè Marçal: jo a la comissió li agraeixo tres coses. La primera al senyor Guardans. Primer, perquè hagi deixat ben clar que repensar o aclarir, discutir les funcions del Conca no és replegar les funcions del Conca ni reduir-les, que la llei les deixa ben clares. I per deixar clar també que el contracte programa el que ha de garantir és estabilitat –és a dir, per garantir que el Conca continua, no que se'l buida de contingut–, però que no pot venir a canvi de reduir el paper que el Conca ja té i que ha de créixer, no decreïxer. I li recomano: no obri el meló de la llei. Vist el que hem vist, sentit el que hem sentit avui, i les majories que es podrien fer, jo li ho preguntava però retiro la pregunta: no obri el meló de la llei de cap de les maneres. Li ho recomano.

Li agraeixo a la senyora Ponsa que per fi sapiguem quin és el model i el futur del consell de les arts que té Convergència –que té ella, que té el Govern, i dedueixo que té el conseller també. Perquè, després de parlar, amb relació al consell, de «confusió», «precipitació» i «duplicitat», de declinar els verbs d'«encaixar» i «reconduir», ha acabat dient-nos que, clar, ella aspira a una, he entès, «àgora de pensament», o «consell de savis», que és als antípodes del que volíem construir quan fèiem la llei del Conca que finalment es va aprovar.

I, en tot cas, a tots plegats sí que els agraeixo que recullin aquesta proposta, que el president em corregia molt bé, de no llançar-me a la piscina..., sinó d'una proposta que puguem acollir l'informe del consell, i que sobretot –crec que també és l'interessant, i hauré de veure'n l'encaix– pugui després tenir iniciatives subsegüents, i per tant veure també políticament en el Parlament com li donem continuïtat.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora Camats. Té la paraula el senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. De forma molt breu. Obviaré contestar a la diputada del Partit Popular perquè és que, haig de ser sincer, no he entès el que m'ha dit ni si se'm referia; simplement he vist que em mirava amb una certa rialleta. I, per tant, demano disculpes perquè no he acabat d'entendre el que em deia.

En tot cas, sí que agrair la claredat i la concisió de les seves respostes. Estem acostumats en aquesta comissió i en altres que molt poques vegades es doni resposta a tot el que plantegem. No em queixaré de ningú en específic, però en tot cas sí que vostè ha incidit en tots els temes. Fins i tot en temes que són probablement espinosos, però que li agraeixo sincerament que hi hagi volgut incidir.

La segona qüestió és animar-los a seguir endavant. Vostès tenen... I no ho haig de dir, seria ociós de dir-ho, tot i que algú hagi volgut en la seva intervenció pràcticament fer-nos retrocedir en el temps, i no dic que dos..., a set, sinó fins i tot a alguns decennis més enrere. Però vostès tenen tota la legitimitat del món. Estan desenvolupant una llei aprovada per aquest Parlament, que és el representant de la sobirania d'aquest país, i per tant els animo que s'impliquin en aquest procés. Veurem de quina forma afecta..., perquè a vegades les qüestions es poden deixar morir de diferents formes: o bé qüestionar-les des d'un punt de vista de legitimitat o bé deixar-les morir per inanició. I aquesta podria ser l'altra via que alguns voldrien utilitzar. En tot cas, si algú la vol utilitzar a nosaltres no ens hi trobarà.

I, per últim, emplaçar-nos, espero –i tot plegat em sembla que tenim..., hi ha un ampli consens en aquesta matèria–, a la presentació de l'informe anual. No sé si serà al setembre, a l'octubre o quan sigui, però em sembla que és una bona iniciativa i que, a més a més, ens permetrà una cosa que és absolutament sana: és continuar parlant del Conca, continuar parlant del paper del Conca i, per tant, situar-lo en l'eix, en el centre de la cultura, que és el que nosaltres volem.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Bosch. Té la paraula el senyor Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Gràcies, senyor president. També volia, un cop més, agrair la claredat de la intervenció.

Però voldria fer un aclariment. Quan vostè m'ha dit que jo insistia en el tema de les retallades i del pressu-

post, espero que m'hagi entès. És a dir, jo no ho deia en el sentit tòpic que omple les polítiques d'aquest país en aquests moments. Jo, realment, des de la humilitat més absoluta, simplement li voldria demanar la màxima ambició, des de la institució que vostè presideix, perquè penso que el pressupost que vostè té, i previsiblement tindrà, està fora de tota dimensió nacional.

És a dir, estem parlant, d'acord, d'un organisme que comença i que, per tant, doncs, tindrà les seves limitacions, però pensem que vostè no és el primer president que ha tingut aquesta institució. Ja hem tingut una sensible baixa, diguem-ne, per unes raons molt determinades. I jo voldria que el sentit d'ambició –i estic absolutament segur que vostè l'omplirà i complirà perfectament– no s'ha de perdre mai com a nord de la seva actuació, tractant-se d'una entitat que ha de vetllar per una cultura tan important com la catalana, que en aquests moments, recordem-ho, encara està mancada d'aquelles estructures d'estat que realment la poguessin posar al mateix nivell que les cultures que té en el seu entorn immediat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Strubell. El senyor Guardans disposa ara d'un torn succint per fer... (*Veus de fons.*) Perdoni, la senyora Ponsa. (*Rialles.*) Té la paraula la senyora Ponsa.

Àngels Ponsa i Roca

Gràcies, president. (*L'oradora riu.*) Voldria començar per corregir la dada, l'error que he comès. Ho ha fet vostè, senyor Guardans. Només dir que assumeixo l'errada.

Gràcies per les respostes, senyor Guardans; han estat clarificadores. I també gràcies per la prudència expressada. Potser la meva intervenció anterior no ha reflectit prou bé les moltes coses que compartim, malgrat que li pesi a la senyora Camats i a algú altre que també ho ha expressat en aquest sentit. No voldria que així fos. A vegades, quan un intervé..., també sóc recent..., estrenada diputada i potser m'ha faltat trobar en algun moment el to. Però vostè ho sap –vostè i vostès; ara em refereixo no només a vostè, sinó als membres que l'acompanyen a la mesa–, i altres ho saben, que són moltes més les coses que compartim.

Confiam en el bon fer que s'ha expressat en aquesta compareixença i esperem seguir comptant, doncs, amb les seves aportacions, bé sigui en l'informe anual que s'expressava, cap a la tardor, o en altres formes que creguin adequades. I en aquest sentit jo els ofereixo tota la col·laboració del nostre grup parlamentari, el treball conjunt i, per descomptat, el diàleg que hem tingut i que pensem que hem de continuar tenint.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora Ponsa. Com es pot imaginar, no estava en el meu ànim privar-la de l'ús de la paraula. (*Rialles.*) Ara sí, ara té la paraula el senyor Guardans, per respondre a aquells aclariments, a aquelles qüestions que estimi oportunes.

El president del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts

Molt bé. Intentaré ser breu perquè la sessió és llarga i els meus companys del Conca ara tenim un plenari especial, dintre d'un moment, perquè si no això s'allargarà molt. Però, en fi, a veure, intento contestar molt puntualment.

Senyora Prados, retorn social. Sense fer ara una conferència, algunes de les coses que estem fent, i que creiem que són interessants, en el tema de retorn social..., una és valorar-lo, una és mesurar, crear instruments de mesurament de l'impacte real. Avui donava dos o tres exemples molt petitets, si vol, molt superficials, però estem entestats a entrar-hi. En aquest sentit, per exemple, hi ha una tasca molt important, que hem estat seguint, del que ha fet l'*arts council* anglès, en què valoren d'una manera extensiva, molt profunda, l'impacte que tenen als instituts. I ens interessa molt seguir aquest model. Ho repeteixo, tenim, com tantes i tantes coses, temes de recursos, de temps, d'energia i de forces per fer-ho, però... I seguirem el que els deia, valor de l'impacte.

Amb això també –amb el retorn social–, per exemple, temes com residències, temes que són per nosaltres molt engrescadors, com el que hem pogut fer amb el tema d'artistes en residència als col·legis, que hem pogut veure en els instituts, que són temes magnífics. Hem estat la setmana passada una part de nosaltres visitant una sèrie d'equipaments a la Vall d'Hebron, en col·legis variats, on nanos..., a més, dels que vostè parlava també, senyor Bosch, de diferents ètnies, de diferents orígens, de diferents... A la Vall d'Hebron, me'n recordo d'estar parlant amb el director del col·legi, i li ho vaig preguntar: hi havia dos catalans nascuts aquí; tota la resta, d'un grup de trenta-cinc persones –que estaven treballant junts en un projecte artístic que hi havíem col·laborat, de fet, nosaltres, amb l'ajuntament, de desplegament i tot això–, eren de tots els diferents orígens; que hi havia magrebins, xinesos, indis i el que sigui, no? I això és una cosa que l'hem començada a fer aquí, que n'estem molt contents i que la volem exportar. Com tot a la vida, dependrà també que tinguem el pressupost, perquè no són coses que ens les regalen, ni es regalen. Però hi seguirem treballant, eh?

Senyora Alegret, només una puntualització. Nosaltres ja hem estat al Congrés dels Diputats a Madrid. Nosaltres convocarem una reunió al final d'aquest any amb tots els altres consells de les arts –que tenen funcions diferents de les nostres, però la convocarem aquí a Barcelona– de la resta de l'Estat. Hi estem en diàleg. De fet, vam estar en la constitució del nou consell de les arts basc, convidats pels bascos, com a única institució externa que ens van convidar a estar

presentes en aquella sessió de constitució; tenim relacions amb ells. Hem estat ja amb els gallecs, que els convidarem aquí... És evident que veiem que la nostra tasca també és de tendir llaços i ponts. De la mateixa manera –perquè també n'aprenem, i aprenem dels errors dels altres i de les coses que s'han fet bé–, també estem intentant aprendre del que passa amb els *arts councils* de la resta d'Europa, i per això deia abans, doncs, que intentarem estar a Malta a finals d'aquest mes.

Bé, per la resta, senyor Strubell, parlava de la màxima ambició. Jo crec que hi ha un document que reflecteix bastant el que nosaltres pensem de la situació actual, que és el document que vam publicar pocs dies abans que es fes la manifestació contra la *diminució* aquesta que sembla que estem parlant. (*Remor de veus i rialles*.) Aquest document –aquest document– reflecteix bastant el que nosaltres pensàvem en aquells moments, i és un document d'ambició, i és un document que parla...

El que passa és que torno..., i m'agradaria deixar una mica a la cambra aquesta reflexió. Estem parlant de pressupostos i veuran anunciades xifres, dintre d'un temps, però, ho repeteixo, això segueix sent..., ens manca encara –i, per mi, conceptualment és molt important– una reflexió de fons del desplegament d'aquest organisme. És a dir, veurem unes retallades sobre un pressupost existent previ i que...: «Ah, és un 15 per cent, o és un 18, o és un 13, o és el que sigui.» Però, bé, això comença que ja, per dir-ho també en llenguatge col·loquial..., comencem malament, perquè comencem parlant del que va passar en un tren que hi vam pujar en marxa, que si vostès recorden algunes de les xifres que es van donar de l'entitat autònoma, al començament tenia 28 milions; en van sortir una sèrie de competències; vam acabar nosaltres amb 15; dels 15 després –ara– resulta que estem discutint si dels 15 se'n poden baixar..., a 15.

Això és, per dir-ho ara, ja a final de sessió, una mica un disbarat, perquè del que hauríem de parlar es de dir: «Escolti, vostès què han d'estar fent, quines són les tasques que tenen encomanades? Si han d'estar fent creació...» I sobre això no dic ja..., jo entenc que la urgència pressupostària ara mateix porta a fer un cert tipus de reflexió, però jo em nego que es consideri que la xifra que surti ara o la xifra que tenim de l'any passat siguin la base seriosa ni per a un contracte programa ni per definir el que ha de fer el Conca el dia de demà. És a dir, no podem estar pensant que si aquest any estem en 13 i l'any que ve estarem negociant..., el Conca puja ara un 3 per cent, o puja un 2, o puja un 5... No, no, escolti, si el que hem de fer és, de veritat, parar un moment i mirar què és el que s'està fent perquè sigui coherent, i en aquests moments hi ha coses –i això ho reconeixem nosaltres i ho reconeixen a la mateixa conselleria– que no estan ben travades.

Algú ha fet la pregunta abans: per exemple, com ens entenem en temes d'internacionalització amb el Lull, com funciona el solapament –em sembla que era vostè, senyor Strubell, que ho esmentava– o desdobra-

ment, no?, el doblament de funcions. Si ens organitzem bé, i si hi ha diàleg, i si la cosa funciona, no hi ha cap problema que ens entenguem, i no hi ha cap problema que no ens doblem. No ens hem doblat en l'anterior legislatura amb l'ICIC i vam arribar amb el tren en marxa. Ens vam doblar amb alguna de les... No ens vam doblar: hi havia competències que havíem de tenir nosaltres que no les teníem, però no ens doblàvem. Ara tampoc ens doblarem.

A veure, nosaltres sabem molt bé que quan hem d'ajudar els artistes en temes de creació perquè surtin en residències hem de ser nosaltres que hem d'aportar això –Lull o no Lull. Ho parlarem amb el Lull, evidentment que sí, intentarem ajudar que el Lull tingui també el bon enteniment del que han de fer, i també direm al Lull: «Escolta, hauries de recolzar això.» Hi ha diversos moments, hi ha diversos processos, hi ha diverses de les creacions i dels artistes que nosaltres hem de recolzar que evidentment al final els hem de recolzar cada una de les diferents institucions, i no passa res. Si és que és molt normal que hi hagi un senyor que necessiti ajuts del Lull i necessiti ajuts nostres: un senyor, o un projecte, o un equipament, el que sigui. Necessitarà els tres i ens hem de coordinar entre nosaltres.

Però no solament en el marc de la Generalitat; també amb els ajuntaments i també amb les diputacions, i també amb els ajuts europeus i també amb el que sigui. I per això nosaltres des del començament hem intentat establir uns mapes i plànols on se sàpiga què està rebent tothom. No en ares d'intentar interferir en el que dóna un o en el que dóna l'altre, sinó de coordinar-nos perquè no quedin esclertes pel mig de les quals se'n vagin projectes que haurien d'estar sent recolzats o finançats i coordinats. I la nostra tasca és de coordinar-nos, la nostra tasca és de parlar amb el de davant. Jo no podré admetre mai... Ni jo, i quan dic jo –perdonin, perquè si no me la carregaré en sortir d'aquí–, sempre que dic jo, vull dir el plenari, eh?, el plenari –d'aquesta casa–... No podem admetre mai la idea de pensar que les coses no es fan i que no hi posem tot l'esforç perquè no ens entenem amb el senyor d'un costat o de l'altre. Això no passarà, eh?, i la col·laboració serà sempre màxima.

Fins aquí.

El president

Molt bé, moltes gràcies per la seva exposició i les seves respostes, senyor Guardans. Li agraeixo la seva compareixença. També al senyor Forcano i a la senyora Parcerisas, que han estat també seguint la compareixença; a la resta de consellers i conselleres del Conca que ens han acompanyat, i als diversos portaveus.

I s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts d'una del migdia i onze minuts.